

И БРОЈ 140

ЗВО

В ЛИСТ ЗАЈЕДНИЧКОГ ВЕЋА
ОПШТИНА - ВУКОВАР
13. АПРИЛ 2016.
ГОДИНА X

О
Р

ISSN 1847-4454

НА ТРИБИНИ У БРШАДИНУ ПОСВЕЂЕНОЈ РЕГИСТРАЦИЈИ
СРПСКИХ ШКОЛА ЖЕСТОКЕ РЕАКЦИЈЕ РОДИТЕЉА
БРШАДИНСКЕ ДЕЦЕ НА ПРЕДЛОЖЕНИ СТАТУТ ШКОЛЕ

НАШУ НЕСЛОГУ КОРИСТЕ ОНИ КОЈИ СУ ПРОТИВ НАШИХ ПРАВА

стр. 5, 6 и 7

**ЈЕВРЕЈИ, РОМИ И СРБИ
БОЈКОТУЈУ СЛУЖБЕНУ
КОМЕМОРАЦИЈУ У ЈАСЕНОВЦУ**

стр. 9

**ОПШТИНА БОРОВО
СТВАРА УСЛОВЕ ЗА
ОТВАРАЊЕ РАДНИХ МЕСТА**

стр. 10

**КАКО СУ СТАНОВНИЦИ
ВУКОВАРА ДОЖИВЕЛИ
6. АПРИЛ 1941. ГОДИНЕ**

стр. 20 и 21

НИЈЕ ПОСВЕ ЈАСНО ШТА КОНКРЕТНО У СВОЈОЈ РЕАКЦИЈИ НА МИЛОЈЕВИЋЕВ ТЕКСТ ТАТЈАНА ЛУКИЋ ДЕМАНТУЈЕ ЈЕР, РУКУ НА СРЦЕ, НИЈЕ ДЕМАНТОВАЛА НИШТА ОД ОНОГА ШТО ЈЕ У ЊЕМУ НАПИСАНО. АКО ЈЕ НА НЕШТО МОГЛА ДА РЕАГУЈЕ ТРЕБАЛА ЈЕ АРГУМЕНТИМА ДА ОСПОРИ ТВРДЊЕ ПРЕДСЕДНИКА ЗВО-а ДРАГАНА ЦРНОГОРЦА, А ОНА ТО НИЈЕ УРАДИЛА НЕГО ЈЕ НАПАЛА НОВИНАРА

УМЕСТО ДЕМАНТИЈА ОБРАЧУН СА НОВИНАРОМ

У четвртак, 17. марта мени на руке стигао је демати директорке ОШ Бршадин Татјане Лукић као њена реакција на текст „Зашто Срби не региструју своје школе као и све друге националне мањине“ објављен у Извору број 137. који је изашао 2. марта ове године. У реакцији коју смо у целости објавили у прошлом броју госпођа Лукић износи своје неслагање са готово свим што је у поменутом тексту објављено.

Најпре желим рећи да се у одговору на њену реакцију нећу бавити ничим личним јер то лично не треба мешати у јавну комуникацију. Све што ћу написати у наставку овог текста односи се искључиво на оно што је Татјана Лукић написала у свом реаговању објављеном у Извору. Дакле, на изговорене речи и ни на шта друго.

Није ми ни на крај памети да браним колегу Милојевића само због тога што радимо у истом листу, знам да он то може и сам, међутим, на очигледан покушај његове дисквалификације дељењем епитета попут „врли новинар којем је тематика о којој пише блиска исто као и нуклеарна физика или тематика народних обичаја Ескимима и новозеландских домородаца“, ипак морам да одговорим.

Свезнајући новинар не постоји, а колега Милојевић се и није поставио као „свезнадар“. Дужност је новинара да пита и да тражи одговоре. Његов текст треба да потакне јавност на размишљање тако што ће навести познате чињенице, које су свима доступне, па и њему, а за оно што је непознато, неразјашњено или из ко зна којих разлога скривено затражити објашњења и одговоре од оних који те одговоре могу да дају. И сама Татјана Лукић констатовала је да се колега Милојевић бавио „једним врло битним, можда и најбитнијим сегментом постојања и будућности српске заједнице на подручју Вуковарско-сремске жупаније – образовањем“.

Питање из наслова текста „Зашто Срби не региструју своје школе као и све друге националне мањине“ је оно на које он, али и сви они којих се то тиче, траже одговор. Зашто не, када то могу и Италијани, и Мађари, и Чеси? Зашто је само проблем када су у питању Срби?

Колега Милојевић, по мом виђењу ствари, написао је одличан текст, чак и за неког ко, како то тврди Татјана Лукић, „тематiku о којој пише познаје исто као и нуклеарну фи-

зику или тематiku народних обичаја Ескимима и новозеландских домородаца“. Сводећи свој „деманти“ на повређени его и на лично, не држећи се онога за шта тврди да је у тексту натачно написано, Татјана Лукић покушава да новинара „раскринка“ као незналицу и каријеристу који не познаје материју, који „суди, просуђује и са таквом лакоћом дели лекције да је сасвим извесно да га чека завидна каријера када је у питању Заједничко веће општина“.

Истине ради, само један податак у тексту је заиста нетачан, онај о броју ученика у бршадинској школи, али та нетачност би можда више ишла наруку директорки Лукић него новинару па је она и није поменула. Ради се о омашци која ни у ком случају није злонамерна, него сасвим случајна. Наиме, Милојевић је у тексту нетачно написао да школу у Бршадину похађа 37 српских ђака, а истина је да их је далеко више, 81.

Свима је познато и то да Заједничко веће општина, и не само оно, већ и српски политички заступници у Хрватском сабору и цела наша заједница већ две деценије воде битку да и Срби као најбројнија национална мањина у Хрватској остваре право на властите школе региструјући их на исти начин као и поменуте три мањине. Смештајући ЗВО међу „формалне српске удруге и странке које немају никакве везе са Србима, а нарочито са српским интересима“ Татјана Лукић покушава да дисквалификује и ЗВО као институцију, сводећи је на ниво формалне, исто као што то од оснивања ЗВО-а чини и држава која годинама одбија да је као такву (*sui generis*) призна иако је настала потписивањем међународног уговора и Писмом намера РХ из периода мирне реинтеграције.

Да ли Татјана Лукић жели да каже да је држава у праву када не поштује оно што је сама потписала? Да ли мисли да постоји нека друга институција која има већи кредитилитет да брине о правима Срба у ове две жупаније? Да ли можда мисли да права српске заједнице нису угрожена и да ЗВО у име Срба тражи нешто што Србима не припада?

Татјана Лукић је Милојевићев текст у Извору назвала „кукањем над јадним српским школама“. Дакле, по њеном мишљењу ЗВО нема основу да тврди да су Србима права угрожена тиме што се једино њима не допушта регистрација школа на начин како су то урадиле и остале мањине које су своје

школе као такве регистровале.

Даље, а остајем још код одбране части свог колеге, Татјана Лукић каже да је „врли аутор“, како је Милојевића неколико пута подругљиво назвала у свом „демантију“, „упао у контрадикцију па у првом делу оптужује Жупанију и државу што игнорише право регистровања српских школа, а у другом делу опет њу“ не наводећи тачно у ком то делу текста је новинар на њу извршио напад будући да је исто тако рекла и да је Милојевић њену изјаву „коректно објавио у тексту“. Међутим, она ипак тврди да је у тексту „представљена као бахата и некомпетентна особа која је Бршадину узела српску мањинску школу“.

Кад смо већ код контрадикторности, Татјана Лукић у целом тексту тврди да је ЗВО обична удруга која је „образовну политику српске деце сама себи доделила у надлежност“. Међутим, након свих оспоравања улоге ЗВО-а као заступника и борца за српске националне интересе пред крај свог текста констатује да је то „хоће ли наведене школе бити регистроване као српске или не у надлежности ЗВО-а и његовог председника, саборског заступника у претходном сазиву, а **никако било којег од директора школа**, преко чијих се леђа настоје регистровати српске школе“. Дакле, на крају је ипак признала да је поштовање права Срба у надлежности ЗВО-а и да Заједничко веће општина то није „само себи узело у надлежност“.

Иако сам текст колеге Милојевића неколико пута прочитао пре него што сам дозволио да буде објављен, а прочитао сам га и након што сам у руке добио реакцију Татјане Лукић, ма колико да сам се трудио нисам могао да пронађем на основу чега је она закључила да је у његовом тексту представљена као „бахата и некомпетентна“. То нити је словом нити речју у тексту написано нити се из истог тако нешто може закључити. Уосталом, у тексту су поменуте и остале две школе (Бобота и Маркушица) које су за регистрацију припремиле идентичне статуте. Све што је новинар у овом случају урадио је да је верно пренео речи својих саговорника. Да ли је то погрешно или је можда он требао да одговара уместо њих?

Није посве јасно ни то шта конкретно у својој реакцији на Милојевићев текст Татјана Лукић демантује јер, руку на срце, није демантовала ништа од онога што је у њему написано. Ако је на нешто могла да

реагује, а сада смо коначно дошли и до тога, требала је аргументима да оспори тврдње председника ЗВО-а Драгана Црногорца да су:

1. Из овог процеса искључени родитељи и да нису знали да је директорка школе одустала од регистрације школе као мањинске и,

2. Да стање у Статуту мора да одговара стању на терену.

Директорка ОШ Бршадин није одговорила да ли су родитељи били укључени и да ли их је упознала са својом намером да школу не региструје као мањинску.

Татјана Лукић очигледно сматра да је у школи у Бршадину, месту са већински српским становништвом, довољан изговор да школа буде регистрована као школа већинског хрватског народа тај што у њој наставу на хрватском језику и латиници похађа два (2) ученика, иако поменуто школу на српском језику и ћирилици похађа осамдесет и један (81) ученик.

Председник ЗВО-а у својој изјави у истом тексту такође није именовано ни једног од директора нити било кога од њих назвао бахатим и некомпетентним само је општено рекао како „ни један директор школе нема право да на своју руку донесе одлуку да ли ће та школа и даље тражити регистрацију као мањинска или неће“.

Директорка ОШ Бршадин Татјана Лукић, међутим, није одговорила да ли је одлуку да школу, на чијем је челу, региструје као редовну, а не мањинску, донела на своју руку или је у питању нешто друго.

Све што су новинар и уредништво листа Извор хтели да кажу јасно и конкретно илустровала је насловна страна истог броја на којој су видљиви чланови статута мањинских школа из којих је опет видљиво како су регистроване школе италијанске, мађарске и чешке националне мањине, а како је регистрована једна од школа коју огромном већином похађају српска деца. То је уједно и разлог зашто се поменута насловна страна налази и унутар овог текста.

Татјана Лукић поставља питање: „Које сам ја то законе или моралне норме прекршила и шта сам то ускратила деци која похађају наставу у овој (бршадинској: оп. аут.) школи?“ Наравно да је одговор да она закон није прекршила, а да ли је њен поступак моралан у то нећу улазити. О томе нека размишља сама.

Може се онда поставити и контрапитање: Је ли захтев за пренос оснивачких права са жупаније на општине, можда, супротан закону? Одговор је опет исти. Није. Како је онда захтев три школе, које се налазе у већински српским местима, да буду регистроване као школе већинског хрватског народа Жупанијска скупштина ставила на дневни ред и о томе одлучивала,

док је предлог друге три општине, да се на дневни ред стави и њихов захтев да се оснивачка права за школе на њиховој територији пренесу у њихову надлежност, одбијен? Па Закон о образовању је и измењен баш из разлога да се дугогодишња опструкција око регистрације српских мањинских школа коначно прекине.

Да ли неподношење захтева општине Трпница за пренос оснивачких права може бити изговор директору да се школа у Бршадину региструје као школа већинског народа у којој тек постоји могућност школовања на српском језику и писму по моделу А? Може, наравно, али да ли је то и исправан пут или постоји исправнији?

Ако је и Одбор за људска права и права националних мањина Хрватског сабора на својој задњој седници од 9. марта стао на страну права Срба да имају своје мањинске школе, ако је и Закон о образовању изме-

њен да би се то могло учинити, ако у томе имамо и подршку заступника италијанске, чешке и мађарске националне мањине, зашто онда не наставити борбу да Срби коначно добију своје школе него ићи у контра смеру и на руку онима који више од 20 година на све начине то покушавају да онемогуће?

И саборски Одбор за људска права је констатовао да нико и не би тражио пренос оснивачких права да су школе одмах регистроване као мањинске.

Да закључим, питање регистрације школа у српским општинама као мањинских српских школа је једино питање које смо поменути текстом у Извору покренули и то је питање на које припадницима српске националне мањине треба дати сувисао и поштен одговор. Без омаловажавања, вређања и етикетирања.

Славко Бубало,
главни уредник

И
З
В
О
Р

БРОЈ 137

STATUT
ČEŠKE OSNOVNE ŠKOLE J. A. KOMENSKOG
ČESKÉ ZÁKLADNÍ ŠKOLY J. A. KOMENSKÉHO
DARUVAR

Članak 16.
Nastava se izvodi na češkom jeziku po modelu A u skladu s Odlukom Ministra o donošenju
list za jedinice, članova i programa za organiziranje odgojno-obrazovnog rada na jezicima
opština - vukovinskih manjina ili etničkih zajednica u Republici Hrvatskoj, KLASA: 602-01/97-01/527,
2. MAFIT 2016. URBROJ: 532-03-01/2-97-1 od 4. 7. 1997.g.
ГОДИНА X Ученици обавезно уче хрватски језик и латинично писмо према утврђеном наставном плану и
programu.

STATUT
OSNOVNE ŠKOLE LUG – LASKÓI ÁLTALÁNOS ISKOLA

Članak 14.
Nastava se izvodi na mađarskom jeziku u razrednim odjelima za
pripadnike mađarske nacionalne manjine prema odredbama posebnog zakona, te
na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu.
U školi učenici obvezatno uče hrvatski jezik.

STATUT
OSNOVNE ŠKOLE – SCUOLA
ELEMENTARE
«GIUSEPPINA MARTINUZZI»
PULA - POLA

Članak 16.
Nastava se izvodi na talijanskom jeziku i latiničnom pismu.
Nastavu i druge oblike obrazovnog rada u hrvatskim odjelima područne škole u Galijani
Škola izvodi na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu.

STATUT
OSNOVNE ŠKOLE BRŠADIN

Članak 16.
Nastava se izvodi na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu a za pripadnike srpske
nacionalne manjine po modelu A - cjelokupna nastava na srpskom jeziku i
ćirilicnom pismu.

ISSN 1867-4434

1771867445002

МАЂАРИ
ИТАЛИЈАНИ
СРБИ

пише: Славко Бубало

АДУТ ХРВАТСКЕ ПОЛИТИКЕ ПРЕМА СРБИЈИ

Ето, догодило се и оно што, верујем, нико није очекивао. Дан уочи првог априла, празника шале и добронамерних подвала, Војислав Шешељ ослобођен је по свих девет тачака оптужнице којом га је теретило тужилаштво трибунала у Хагу. Логично и очекивано, у делу јавности у Србији ова вест примљена је са подељеним осећањима док је у суседној Хрватској и БиХ изазвала неверицу и огорчење. Нећу се у овом осврту бавити пресудом, нећу је анализирати нити износити да ли се са њом слажем или не. Није то због тога што о томе немам шта да кажем или што још увек немам изграђено мишљење, него због тога што, ма каква да је пресуда била, њоме опет нико не би био задовољан. Једини који њоме могу бити задовољни су сам Шешељ, политичари који све што се дешава покушавају да искористе за своје интересе и разни центри моћи из којих се управља људском свешћу и који хладнокрвно и промишљено планирају, креирају и производе кризе на разним неуралгичним тачкама света.

Сви ми, без обзира ком од балканских народа припадали, врло добро знамо да живимо управо на једној од таквих неуралгичних тачака. Такви какви смо, недорасли и наивни, лако се острастимо и потпалимо па почнемо да чинимо оно што у ствари не желимо, да служимо туђим интересима и допуштамо да други управљају нашим животима.

Истинска жеља сваког човека је да живи мирно, да има породицу, да се образује, учи и ствара, а не да пати, гине и страда. Нажалост, моћ оних који нам то не допуштају је велика, толико велика да врло лако могу да нас убеди да нам је неко непријатељ само зато што је другачији. Из патњи које смо сви проживели у задњој деценији прошлог века, белодано је то јасно, ништа нисмо научили. Као да нам је било мало па хоћемо још.

Зависно од тога кога је осудио или ослободио Трибунал у Хагу добијао је етикете од свих страна које су тамо имале своје представнике на оптуженичким клупама. Ако су окривљивани, процесуирани и осуђивани Срби, а њих је тамо највише, остале заинтересоване стране том суду нису замерале ништа. Напротив, суд је подржан и сматрало се да се његовим деловањем и пресудама које доноси задовољава правда и да ће то задовољавање правде неминовно допринети миру и довести до катарзе. Међутим, када на оптуженичку клупу доспе

неко са друге стране хашки суд је истог момента проглашаван политичким, судом који жели да изједначи кривицу, жртве и агресоре и сл.

Не желим ни у ком случају да кажем да они који то тврде нису у праву када кажу да је хашки трибунал политички суд. То је сваком јасно, међутим, и од таквог суда многи су очекивали правду, а ње ипак није било. Што се Хрватске тиче, 22 године од рата ова земља као да је још увек у ратном стању. Иако је у међувремену постала самостална, чланица ЕУ и НАТО пакта њену јавност свако мало неко плаши новом Југославијом, територијалним претензијама суседне Србије, деловањем Удбе и сл. Војислав Шешељ ту има посебно, рекао бих почасно место. Његово пуштање на слободу једним делом је последица лошег рада тужилаштва које против њега, руку на срце, није имало никаквих доказа, добрим делом његове на моменте одличне самоодбране, а највећим делом је последица политике.

На Балкану је исконструисан такав мир да рат може да почне колико сад. И без улажења у неку дубљу анализу то је врло лако доказати. Босна и Херцеговина конституисана је као држава са два ентитета и три конститутивна народа од којих један нема своју територијалну јединицу, а све их повезује климав дејтонски уставни поредак. Хрватска је била присиљена да у свом источном делу задржи одређени број Срба који за њу, истина, не представљају никакву опасност, али добро дођу као средство за подизање тензија. Србија је и даље држава коју међународна заједница методама уцена држи на кратком штапу и под сталном претњом новог откидања територија. Косово је намерно остављено као црна рупа у којој влада криминал, корупција и програмирано, дозирано насиље. Македонија је чардак ни на небу ни на земљи, држава са именом које не жели и у сталној ратној опасности због жеље албанске популације да још мало прошири територију. Црна Гора је од свих осталих покупила помало. Такво стање на целом овом простору је легло националних фрустрација.

Дакле, и просечно интелигентан човек схвата о чему је реч па свеједно не може да се одупре манипулацијама. Да се вратим на Шешеља. Ма колико у Хрватској око тога дизали прашину и саблажњавали се над овом, још увек неправомоћном, пресудом извесно је да им је она поново дошла као наручена јер сви опет имају о чему да при-

чају. Да се не понављам, јер већ сам о томе писао када је пуштен на привремену слободу. Они који у Хрватској осуђују ослобађајућу пресуду Шешељу и лију крокодилске сузе над жртвама које нису добиле сатисфакцију нека се ипак присете препуног Јелачићевог плаца и општег одушевљења широких народних маса када су ослобођени генерали Готовина и Маркач. Вербални рат са Србијом је адут који се у Хрватској извлачи увек када закаже све остало. Побогу, па Шешељ је ослобођен и ко онда да мисли на то што се Хрватска исељава у остатак Европе, ко да мисли на реформе којих нема, на поварене МИГ-ове, на долазак озлоглашеног Монсанта у Хрватску, на покушљивање допунског здравственог осигурања, на најаве да ће уместо скраћења радног времена увести његово продужавање на девет сати и тако даље.

Велика Србија је политичка идеја која сама по себи не мора да буде и злочиначка, чуло се на изрицању пресуде Шешељу. То је у Хрватској одјекнуло попут удара хидрогенске бомбе. Међутим, треба рећи да ту идеју на животу не одржава ни Хаг, ни Србија, него управо они који цео свој политички живот и рад темеље на супротстављању тој идеји и наравно сам Шешељ који је промовише. Једино су њима и Шешељу пуна уста Велике Србије. И када то не пролази у самој Србији Шешељу је довољно да путем Фејсбука пошаље поруку хрватској председници како јој ускоро долази у посету. Зачас се око тога подигне медијска галама па Шешељ има бесплатну промоцију јер хрватски медији су захваљујући интернету и у Србији веома гледани, слушани и читани.

Иако је у Хрватском сабору, након проблема током приступних преговора са ЕУ које је наша земља имала са Словенијом, донесена декларација како Хрватска ни једној од земаља које теже чланству неће правити проблеме због билатералних питања сада је то „пуј пике не важи“. Хрватска прети како ће у замену за своју сагласност за затварање поглавља 23 захтевати од Србије промену закона о универзалној јурисдикцији српског правосуђа, решење питања граница и бољи третман хрватске мањине у Србији. Уласку Србије у ЕУ противи се и Шешељ па се може рећи да им је циљ заједнички.

Што се поменуте декларације тиче можда је проблем у томе што је Хрватски сабор није оверио код јавног бележника.

У БРШАДИНУ У ОРГАНИЗАЦИЈИ ВСНМ ОПШТИНЕ ТРПИЊА ОДРЖАНА ЈАВНА ТРИБИНА О РЕГИСТРАЦИЈИ СРПСКИХ МАЊИНСКИХ ШКОЛА

РОДИТЕЉИ ТРАЖЕ СМЕНУ ДИРЕКТОРКЕ

На јавној трибини организованој у понедељак 11. априла у бршадинском Дому културе Веће српске националне мањине Општине Трпиња и Веће родитеља Основне школе Бршадин одбили су предлог Статута који је за усвајање на Жупанијској скупштини припремила директорка ОШ Бршадин **Татјана Лукић**. Поменути предлогом статута ОШ Бршадин била би регистрована као **школа у којој се настава одвија на хрватском језику и писму а према потреби за припаднике српске националне мањине и настава на српском језику и ћирилици по моделу А**.

У на моменте жучној расправи и уз повишене тонове присутних родитеља деце која похађају бршадинску школу затражена је и смена директорке Лукић. Родитељи сматрају да су искључени из одлучивања о образовању своје деце и да их је директорка школе свесно обмањивала.

- Ја сам изради Статута наше школе приступила у складу са законом, у складу са актом о оснивању и према захтеву оснивача. Мишљења сам и одговорно тврдим да права деце и права вас као родитеља да ваша деца похађају наставу на свом језику и писму нису ни на који начин угрожена. Постављено је питање због чега вас нисам обавестила. Ја стварно нисам имала о чему да вас обавестим јер се апсолутно ништа не мења, утврдила је директорка Лукић цитирајући спорни члан статута.

- Тако је било 2012. године, а и ове године ова одредба је потпуно иста. Ново је то, а то иде у прилог свима нама, да ћемо имати право да табла са именом школе буде исписана и ћириличним писмом, као и печати. Ми овим статутом апсолутно ништа не губимо него једино добијамо, утврдила је Татјана Лукић и навела да и све друге школе у којима се настава одвија на српском језику и писму послују са истим статутом из 2005. какав је она сада предложила на усвајање.

Директорка Лукић рекла је да је 2009. године Вуковарско-сремска жупанија дала сагласност на статуте у којима стоји одредба да се настава изводи на српском језику и ћириличном писму, али је Трговачки суд одбио упис у регистар школе са таквим статутима, међутим ове школе и даље користе и двојезичне печате и имају двојезичне табле на својим улазима.

- То није у складу са законом и ми са оваквим статутом добијамо могућност да радимо регуларно и да по закону конзумирамо то право, рекла је Татјана Лукић и истакла да је

против сваког вида дискриминације, а нарочито против дискриминације када је у питању, како је рекла, њена заједница. Татјана Лукић сматра да све остало треба да одради политика и да она није крива што Општина Трпиња није од Жупаније затражила пренос оснивачких права ни за једну школу на свом подручју.

ОВАКВИМ ПРЕДЛОЗИМА СТАТУТА НЕЋЕМО СЕ ИЗБОРИТИ ЗА СРПСКЕ МАЊИНСКЕ ШКОЛЕ

Ставу директорке бршадинске основне школе супротставио се председник ЗВО-а **Драган Црногорац** који је рекао да усвајајући статуте какве предлаже Татјана Лукић никада нећемо остварити циљ за који се српска заједница бори од 1997. године, а то су српске мањинске школе.

- То нам је потребно пре свега да би се заштитили. Имамо право на очување свог идентитета кроз систем образовања и не тражимо ни више ни мање него што то имају други, Италијани, Чеси или Мађари. До регистрације српских школа можемо доћи изменом делатности предвиђених статутом. У сваком статуту имате одредбу која говори о делатности школе. До сада није било проблема јер су све школе усаглашено наступале према оснивачу, односно Жупанији, да се измене овакви статуту. Истина је да ни једна школа није регистрована као српска

мањинска школа. Хоћемо ли због тога одустати од наших захтева? То нам нико неће дати, ако ми то не тражимо. Ако ми не променимо ове статуте рећи ће нам да нам то ни не треба. Члан 3., Закона о правима националних мањина каже да се "школска установа са наставом на језику и писму националне мањине може основати и за мањи број ученика од броја утврђеног за почетак рада установе са наставом на хрватском језику и писму". Дакле, како ју је могуће основати она тако, са мањим бројем ученика, може и опстати. Ако не будете имали такву регистрацију може се догодити да вам све школско особље у једном тренутку буде из редова већинског народа. Рецимо, ако се ради о школи регистрованој као школи већинског народа ви нећете имати право да вам директор школе буде Србин, и не само директор, него и секретар и помоћно особље. Ми статуте морамо да усагласимо са стањем на терену, рекао је Црногорац који се осврнуо и на право на двојезични натпис на школи.

- Пошто се налазимо на територији општине у којој је статутом утврђена двојезичност све установе морају имати двојезичне и табле, и печате и све остало и морају то да ускладе са законом. То нема никакве везе са статутом школе. Једини наш пут је тај да у статуту бршадинске школе пише да је то Установа у којој се настава одвија на српском језику и ћириличном писму. Ако ви тако

нећете ви кажите да нећете и ми то више нећемо тражити. О својој деци одлучујете ви, нико други. Међутим, ја сумњам да је ваш став другачији од става који сам вам изнео. Ми врло добро знамо шта је дискриминација. Зар ћемо дозволити да будемо дискриминисани и у нашем селу? Ми не угрожавамо никога, само тражимо наша права и тиме не угрожавамо права других. Ако је Веће родитеља одбило сада предложени статут ја вам на томе честитам, али апелујем на вас да станете иза тога. Ми ћемо вам помоћи да напишете статут какав одговара вашим интересима. И оно што ми тражимо је у складу са законом и то знају сви, па и Жупанија, али ако ми од тога одустанемо они ће то оберучке прихватити, закључио је Црногорац чије обраћање је попраћено бурним одобравањем присутних.

ДОСТА ЈЕ БИЛО ПОЛОВИЧНИХ РЕШЕЊА

Мештанима Бршадина се обратила и председница одбора ЗВО-а за образовање проф. **Милица Стојановић** која је рекла да није очекивала да ће и њени ђаци данас водити борбу коју су она и њене колеге професори започели 1997. године, а то је борба за регистрацију српских мањинских школа. - Ни једна национална мањина од државе не добија ништа. Држава је створила законски оквир, а мањина је та која своја права мора да оствари, да се за њих избори. Ви сте ти који требају да захтевају и да буду упорни у ономе што желе. Нема народа без језика, нестаће. Језик је тај по коме се препознајемо. Није свеједно каква је формулација у статуту. Директорка каже да треба да омогућимо и школовање већинском народу. Ми смо национална мањина и боримо се за остварење својих права, а не за остварење права већинског народа јер они сва права имају и користе, а ми тек треба своја да остваримо. То је суштина. Ученици из школе у којој сам ја била професор су веома успешни. Завршавају факултете и у Новом Саду и у Осијеку, а гимназију су завршили на српском језику и ћириличном писму. То је у ствари била њихова велика предност јер су увек више морали да се труде и то их је спремило за живот. Ми данас у Осијеку имамо пет доктора наука и пет професора на осјечким факултетима. То је доказ да те наше школе вреде и зато оне треба и стварно да постану наше мањинске школе. Све мањине које имају своје школе су процентуално далеко мање од наше, али њихова права су већа иако смо ми најбројнија мањина у Хрватској. Они имају и своје вртиће и своје школе. Па дајте, будите устрајни да и ми то имамо, апеловала је професорка Стојановић и закључила да није добро да школе предлажу другачије

статуте од оних које желе родитељи, јер Жупанија има маћехински однос према Србима и увек нуди половична решења.

- Половична решења не постоје. Након двадесет година заслужили смо да имамо потпуно решење. Били смо довољно стрпљиви и сада треба да задржимо јединство како би то постигли. Заштићени су чварци или народни везови па нека онда и наш српски језик овде буде заштићен. То нико не треба да нам да, за то треба да се изборимо, али потребно нам је јединство и устрајност како би наша деца светлог и чистог образа ишла у будућност, рекла је проф. Стојановић.

Председник Одбора за људска права ЗВО-а **Дејан Дракулић** рекао је да подношење статута на начин како су то урадиле школе у Бршадину и Боботи слаби позицију осталих школа и саме српске заједнице јер само ако заједница буде јединствена биће и озбиљно схваћена. Ако је заједница јединствена и политика ће лакше да одради свој део посла. Дракулић је подсетио да је регистрација српских школа већ једном била на расправи на Жупанијској скупштини и да је она тада дала сагласност управо на оне статуте какве Срби желе да имају, да у њима у подручју делатности пише да се васпитање и школовање одвија на српском језику и ћириличном писму.

- Ако је то 2009. године за Жупанију било прихватљиво и по закону, поставља се питање зашто неко тврди да сада није, запитав је Дракулић.

Већник Жупанијске скупштине из редова српске заједнице **Душан Јецков** рекао је да је велик проблем што општина Трпиња није поднела захтев за пренос оснивачких права са Жупаније на себе. То, тврди Јецков, шаље поруку како је српска заједница неоз-

биљна и као заједница у којој не постоји политичка воља за оснивање сопствених школа. То питање треба решавати у пакету и за све школе једнако, јер разлога да то тако не буде нема.

- Статути које су предложиле школе у Боботи, Маркушици и Бршадину добили су сагласност Жупаније али нису прошли на Школским одборима јер су људи добро проценили да је то супротно њиховим и интересима целе српске заједнице, рекао је Јецков.

РОДИТЕЉИ ЖЕСТОКО ПРОТИВ СТАВА ДИРЕКТОРКЕ

По отварању дискусије развила се жестока полемика у којој су родитељи жестоко негодовали на објашњења која им је понудила директорка школе. **Живојин Милинковић** упитао је који су разред данас двоје ученика који наставу похађају на хрватском програму и по ком су програму уписани када су у њу кренули.

- Спреман сам да написмено донесем доказ да је директорка школе излобирала и наговорила родитеље те деце да их пребаце на наставу на хрватском језику, рекао је Милинковић који је прекинут узвицима одобравања присутних родитеља упитао: Шта ми можемо да урадимо када нам увек неко темељ поткопава?

Директорка Татјана Лукић и даље је тврдила да се држи закона и да ће док је она на том месту бити како закон захтева те да није против регистрације српских мањинских школа, али да прво политика треба да створи услове за тако нешто.

Међутим, родитељи нису били задовољни ни једним њеним одговором па је на тренутак било и жестоких реакција, повика и

Председник ВСНМ Општине Трпиња Срђан Секулић и директорка ОШ Бршадина Татјана Лукић

звиздука. Родитељи су тврдили да их она није информисала о ономе што се са школом дешава, тражили су објашњења зашто су у кратком времену промењена три Школска одбора и зашто она инсистира да преда статут који они не желе.

- Зашто нас о овоме нисте обавестили? упитала је Весна Косановић која је члан већа родитеља. Да нема нас из Већа родитеља, који смо се сакупили у року од једног дана, статут би ишао на Школски одбор и нико из села не би знао. Са многим причали у среду и врло добро знате да нисте у праву. Јесам ли вам ја у канцеларији рекла да о овоме требају да знају не само чланови Већа родитеља, него сви родитељи? Јер ко смо ја или господин Бијелић или било ко из Већа да подржимо овакав статут у име свих 160 родитеља јер свако дете има двоје родитеља. То је једна ствар, а друга је да Веће родитеља треба о свему да обавестите недељу дана раније да родитељи могу да се припреме. На седницама не постоји записник него га директорка уреди онако како њој одговара. Ви ово нисте смели да урадите. Уместо да на Жупанијској скупштини предложете овакав статут зашто нисте тражили да добијемо спортску дворану или пешачки прелаз? Уместо тога ви се бавите политиком, рекла је.

- За родитеље је битно да им се деца школују према моделу који су заокружили када су децу уписивали у школу. Нисам сматрала да је уопште потребно да родитељи буду обавештени јер у статуту нема никаквих промена у односу на онај ранији, устврдила је директорка Лукић.

Један од родитеља затражио је одговор на питање зашто су се у току једне године променила три Школска одбора и ко су

његови чланови и какве везе имају са бршадинском школом.

- Онај дан када вам је изгласано неповерење на Школском одбору тај исти био је распуштен и замењен новим.

- Ми смо овде ради статута...почела је директорка али је била прекинута повицима негодовања.

Директорка је након извесног времена напустила салу Дома културе и отишла на седницу Школског одбора коју је заказала у 19,30 часова. Испраћена је звиздуцима.

Интересантно је да је на јавну трибину дошао и саветник жупана Боже Галића за прекограничну сарадњу **Јован Ајдуковић** који на скупу није узимао реч. Изашао је одмах након што је салу напустила директорка бршадинске школе и такође је био испраћен звиздуцима.

ЗАКЉУЧАК ВЕЋА РОДИТЕЉА И ВСНМ ОПШТИНЕ ТРПИЊА

Председник Већа српске националне мањине општине Трпиња **Срђан Секулић** у име већа и у име Већа родитеља изнео је заједнички закључак којим одбијају предложени статут и захтевају да се изради нови предлог статута ОШ Бршадина који одговара интересу родитеља и српске заједнице.

- Борићемо се да на све начине, правне и

институционалне, остваримо оно што нам закони ове државе омогућавају. Борићемо се за оно што нам припада, а то су мањинске школе у којима се настава пре свега одвија на српском језику и ћириличном писму. За то се боримо свих ових година од периода мирне реинтеграције до данас. Држава је свих ових година то негирала и гурала под тепих, а сад када смо коначно добили прилику да то променимо имамо проблем у властитим редовима. Ти проблеми настају због личних и парцијалних интереса појединаца, а не заједнице. Ова трибина је то јасно показала. Са једне стране имате директорку која тврди да је предложени статут исправан и да не негира наша права и све оно што нам припада, а са друге стране имате једногласан став родитеља, који су овде били присутни, да бршадинска школа треба да се региструје као мањинска српска школа, рекао је Секулић.

Чињеница да многи родитељи уопште нису знали шта се дешава са школским статутом је доказ нетранспарентности целе приче.

- Уместо да се цела јавност упозна са овим проблемом и уместо да се дође до заједничког решења и става већине, пре свих родитеља деце која похађају ову школу, али и радника којима је такође у интересу да предлог статута који је понудила директорка Лукић не прође, све се радило иза кулиса и нетранспарентно. То је ова трибина разоткрила и драго ми је да је тако, рекао је Секулић.

Одлуку да се јавности обрати путем јавних трибина ВСНМ Општине Трпиња донело је на последњој седници, одржаној 4. априла. Иако су позвани трибини нису присуствовали начелник Општине Трпиња **Мирослав Палић** и члан Школског одбора **Саша Милетић**. Након трибине родитељи су најавили потписивање петиције за смену директорке Основне школе Бршадина Татјане Лукић па нам остаје да пратимо шта ће се у овом случају дешавати наредних дана и недеља.

С. Бубало

САБОРСКИ ЗАСТУПНИК СРПСКЕ НАЦИОНАЛНЕ МАЊИНЕ У ХРВАТСКОМ САБОРУ МИЛЕ ХОРВАТ ИПАК БЕЗ ПРЕТЕРАНОГ ОПТИМИЗМА НАКОН СЕДНИЦЕ САБОРСКОГ ОДБОРА ЗА ЉУДСКА ПРАВА И ПРАВА НАЦИОНАЛНИХ МАЊИНА КОЈИ ЈЕ ПОДРЖАО НАСТОЈАЊА СРБА ДА КОНАЧНО РЕШЕ ПИТАЊЕ РЕГИСТРАЦИЈЕ СРПСКИХ МАЊИНСКИХ ШКОЛА

ЗА ОНЕ КОЈИ КРШЕ ЗАКОН НЕМА САНКЦИЈА

Питање образовања српске мањинске заједнице већ двадесет година је предмет опструкције. Избегавање да се поштују права српске мањине и манипулације самом заједницом у настојању да се она подели.

Регистрацију српских мањинских школа није убрзала ни најновија измена закона о образовању којом се жупаније обавезују да оснивачка права за српске мањинске школе пренесу на општине које то затраже. Како за непоштовање ове одредбе закона нису дефинисане санкције Вуковарско-сремска жупанија и даље игнорише захтеве општина па по овом питању и даље траје статус-кво.

- Оно што је најгоре у свему томе имамо и шутњу администрације, јер на такву пасивну улогу Скупштине Вуковарско-сремске жупаније није реаговало Министарство државне управе. Оно је требало реаговати на начин да констатује да је Скупштина ВС жупаније прекршила законску обавезу и распусти Скупштину те расписати нове изборе, као санкцију, објашњава саборски заступник СДСС-а, **Миле Хорват**.

Питањем регистрације српских мањинских школа бавио се и саборски Одбор за људска права и права националних мањина који је на својој седници подржао настојања српске заједнице да се ово питање реши на начин на који су то решиле чешка, мађарска и италијанска мањина које већ имају своје мањинске школе.

- Одбор је донео одлуку да се мора приступити реализацији захтева. Такав закључак је упућен Министарству образовања, следећа процедура би требала бити да министар образовања проанализира цео закључак Одбора и проблематику везану за тај закључак и да предузме неке позитивне кораке, јер зашто мењамо закон, зашто радимо измене закона уколико се оне не примењују. Подсећам да додатну тежину целој ствари носи чињеница да једино српска мањина нема школе на свом језику и писму, каже Хорват.

Став помоћника министра образовања показује да држава још увек није спремна да испуни своју законску обавезу.

- Оно што је обесхрабрујуће је да је помоћник министра, који је иначе из квоте МОСТ-а и који је прилично неприпремљен дошао на Одбор, рекао да је став Министарства да се измењени члан 92. Закона о образовању, како смо га ми интерпретирани, не односи на те три општине и да се он односи само на оне школе које су

регистроване као мањинске школе. То је апсурдни одговор јер кад би наше школе биле регистроване као мањинске ми онда не би ни ишли у целу ову иницијативу и не би уопште било потребе за преношење оснивачких права са Вуковарско-сремске жупаније на општине Борово, Негославци и Маркушица, категоричан је Хорват

НЕМА МНОГО МЕСТА ЗА ОПТИМИЗАМ

Иако закључак Одбора за људска права подржава настојања српске заједнице да коначно дође до оснивања српских мањинских школа наш саговорник није претерани оптимиста. Пораст нетрпеливости, нетолеранције и несношљивости и све што се тренутно догађа на хрватској политичкој сцени говори да ће решење овог питања и даље бити опструисано.

- Видимо да се са доласком нове политичке гарнитуре после парламентарних избора дешава један ретроградни процес у јавном говору. Дешава се један негативан ревизионизам историје и историјских чињеница и одређене политике се очито хране тим стварима. У недостатку правих програма, идеја и начина како ову земљу извући из кризе у којој се већ дуго налази и у коју тоне све дубље, политика се бави неким дневним, опскурним темама из прошлости. Оне оптерећују јавни дискурс и скрећу пажњу са дефицита онога што би требало бити основна ствар, а то је проналажење начина да се

живот грађана побољша, да људи одавде не одлазе, закључује Хорват.

С. Бубало

МАЊЕ СРЕДСТАВА ЗА МАЊИНЕ

Изгласавањем новог буџета средства предвиђена за рад мањинских институција смањена су, како је речено, отприлике за 11 процената. Колико ће то отежати положај мањина тек ће се видети. Заједничко веће општина је тим поводом одржало седницу на којој су разматрани модалитети како пребродити новонасталу ситуацију.

- ЗВО и СНВ добили су нешто мање средстава, око 10 посто, али нама је важно да се финансирање тих институција дефинише на начин како је то било прошле године по постотку и квартално. И Савет за националне мањине је добио мање средстава што значи да ће удружења морати бити спремна да неке од трошкова носе и саме. Наравно да се нама то не свиђа јер средства која су мањинске институције и удружења добијала и иначе нису била велика. То ће се у раду тих институција јако осетити. Није било никаквих могућности да ту било шта променимо па нам остаје да чекамо ребаланс јер смо добили уверавања да ће се тада одређене разлике у финансирању надокнадити. Наш клуб заступника ишао је са шест амандмана на предлог буџета али сви су одбијени. Надам се да ћемо овај рестриктивни период издржати и да ће наше институције наћи начина да ову кризу преброде.

У ХРВАТСКОЈ ПОНОВО НА СЦЕНИ НЕГИРАЊЕ УСТАШКИХ ЗЛОЧИНА У ЈАСЕНОВЦУ И НЕЗАВИСНОЈ ДРЖАВИ ХРВАТСКОЈ

Последњих дана поново се много буре и прашине дигло око питања Јасеновца. На сцени се по ко зна који пут у последњих двадесет и више година лицитира са бројем жртава, умањују злочини, о Јасеновцу пише и говори као о радном логору, а не логору смрти у којем је живот изгубило неколико стотина хиљада људи пре свега Срба, затим Рома и Јевреја.

Истина је да се тачан број жртава у Јасеновцу именом и презименом не зна, нити ће тај број, на жалост, икада бити утврђен, што због времена које је прошло, што због незаинтересованости државних и научних структура да се тај број барем приближно утврди. Међутим, постоје бројни докази из страних архива, да не помињемо домаће документе како не бисмо били пристрасни, да је у овом логору убијено неколико стотина хиљада људи.

Лицитирање са бројем жртава у Јасе-

И поред апела председнице Јевреји, Роми и Срби не одустају од бојкота

КАСНО (КАРА)МАРКО У ЈАСЕНОВАЦ СТИЖЕ

новцу није одјуче, с тим бројем манипулише се од раније. Не треба заборавити да је први хрватски председник Фрањо Туђман истицао бројку од неких 30 хиљада убијених. Званична бројка данашње хрватске историографије је око 80 хиљада убијених. И ту се стало када су даљња истраживања у питању.

Међутим, група квазиинтелектуалаца и хрватских домољуба окупљених око Удружења „Троструки логор Јасеновац“ иду још даље у порицању броја жртава и наводе да је тамо убијено тек неколико хиљада људи. На њиховом званичном сајту стоји да је бројка од 80 хиљада убијених вишеструко увеличана, а ни у једној јединој реченици не помиње се да су у њему убијани и Срби.

Инспирисан њиховим „знанственим“ истраживањима хрватски редитељ **Јаков Седлар** направио је филм „Јасеновац –

истина“. Већ само након неколико приказивања филма увидело се да ће он послужити свему само не истини. Поменути Седлар одмах је ухваћен на делу у покушају фалсификовања историје па је тако у филму невешто провукао једну насловну страну Вјесника из маја 1945. године за коју ће се касније утврдити да је обична фотомонтажа. Иначе, та насловна страна требала му је послужити као један од главних доказа у новом погледу када је Јасеновац у питању.

РЕАКЦИЈЕ

На све присутније јачање неоусташтва, негирање злочина и ревитализовања историје прва је реаговала Координација јеврејских општина у Хрватској која је у свом саопштењу навела да се њихови представници неће појавити на овогодишњој комеморацији у Јасеновцу. Убрзо након тога и Српско народно веће донело је једногласну одлуку о неучествовању на комеморацији коју организује Јавна установа спомен парк Јасеновац.

У саопштењу СНВ-а које је потписао председник **Милорад Пуповац** између осталог стоји: „Овом одлуком желимо

указати на општу атмосферу у друштву, на поруке које долазе из Министарства и од самог министра, као и на нашу искљученост из разговора о институцији ЈУСП Јасеновац и комеморацији. Време је да се заустави опасна пракса у којој ће се један дан формално комеморирати у Јасеновцу, а 364 остала дана у години несметано релативизовати, умањивати и негирати усташки злочин геноцида почињен у Јасеновцу и на другим местима у време НДХ те толерисати и оживљавати идеологију покрета који је злочин осмислио и провео.“

Бојкоту Координације јеврејских општина и Српског народног већа придружиће се и Заједничко веће општина.

- Делегација Заједничког већа општина ове године из познатих разлога неће присуствовати комеморацији у Јасеновцу, каже председник ЗВО-а **Драган Црногорац**.

Убрзо су уследили и помирљиви тонови представника актуелне власти те осуде усташтва, како председнице **Колинде Грабар Китаровић** тако и првог потпредседника Владе **Томислава Карамарка**. Карамарко је на свом фејсбук профилу објавио поруку под насловом „Ујединимо се у поштовању према жртвама“.

Све су то закаснеле реакције јер ако се са оваквом праксом и даље настави, ако у медијима и јавном простору места добију они који негирају злочине, тих жртава које бисмо требали поштовати ускоро неће бити јер ће их званична хрватска историографија, али и јавност у потпуности избрисати.

ПОЛОЖЕНИ ВЕНЦИ У ЗНАК СЕЋАЊА НА ПОГИНУЛЕ У ПРОБОЈУ СРЕМСКОГ ФРОНТА И ОСЛОБОЂЕЊУ ВУКОВАРА

АНТИФАШИЗАМ ЈЕ ЗАЛОГ ЗА БУДУЋНОСТ НАШИХ ПОТОМАКА

Пробој Сремског фронта почео је 12. априла 1945. године, а истог дана ослобођен је и Вуковар у којем је на овај датум и ове године одржано полагање венаца и свечана академија поводом 71 годину од ових историјских догађаја. Венци су положени прво код Споменика херојима ослободиоцима борцима Црвене и Југословенске армије у Борову насељу, а недуго затим и на спомен костурници на Тргу жртава фашизма у центру Вуковара.

Комеморацију и сећање на страдале партизанске борце организовало је Удружење антифашистичких бораца и антифашиста града Вуковара чији председник **Лазо Ђокић** је након минута ћутње окупљене подсетио на ток битке за ослобођење Срема и Вуковара од фашизма, подсетио на велике жртве које су тада поднесене и позвао на подизање гласа против данашњег ширења мржње и оживљавања фашистичких идеја.

- Свет заснован на националној, верској, расној или којој другој нетрпељивости води нас у ново зло и нове поделе и сукобе. Миљонске жртве које су пале у борби против фашизма морају бити довољна опомена да се свим средствима боримо против оживљавања идеје зла. Ми, чланови и симпатизери антифашизма боримо се за Вуковар, Хрватску и свет без мржње, за љубав и толеранцију. Ширење идеје антифашизма

је залог за будућност наших потомака. Немојмо преспавати овај период, ширимо мир, толеранцију и љубав, то је враћање дуга жртвама фашизма, рекао је Ђокић.

На костурницу, у којој су сахрањени посмртни остаци 388 жртава Дудика, као и 155 погинулих бораца Пете војвођанске ударне бригаде и 62 пала Црвеноармејца, венце су ове године положили представници УАБА-е града Вуковара, Републике Хрватске, града Вуковара, Вуковарско-сремске жупаније, Генералног конзулата Републике Србије у Вуковару, Већа Српске националне мањине града Вуковара и Вуковарско-сремске жупаније, Српског народног вијећа, Заједничког већа општина, антифашисти из Брчког, Пожеге, Славонског Брода, Осијека, Белог Манастира, Трпиње, Борова и бројне друге делегације.

Након полагања венаца у Ружичкиној кући одржана је и свечана академија на којој је било речи о антифашизму и слободи у данашњим временима и на којој је још једном упозорено на растућу релативизацију фашизма и усташтва, као и на присутни говор мржње и позиве на линч.

- Од силне жеље за влашћу већ дуже време се подилази

тада мањим радикалним групама које више нису тако мале. Сада су те групе ушле у просвјету, културу и медије, речено је на академији.

Пробој Сремског фронта отпочео је у зору тог 12. априла у склопу завршних операција партизанских јединица за ослобођење земље против формација Трећег Рајха и Независне државе Хрватске. У ослобођени Вуковар је тада заједно са својом Првом пролетерском бригадом ушао и петнаестогодишњи **Зденко Дупланчић** (87) који је у Вуковар дошао и ове године и још једном се присетио како су ти догађаји изгледали након што је из рова у Шаренграду кренуо у пробој са својом бригадом.

- Након артиљеријске и авијатичарске припреме кренули смо у јуриш и направили десет километара до Мохова. Увече око 18 часова ушли смо у Вуковар, и иако нам је по плану борбених дејстава Вуковар био предвиђен за сутрадан, ми смо у том једном дану прошли тридесет километара. У Борово и Борово насеље смо ушли сутрадан чамцима, а наш трећи батаљон је самоиницијативно продужио до Даља и ослободио га. Преспаво сам ту у некој сали за гимнастику на неким душецима. Након тога смо требали на Винковце, али и они су већ били пали па смо ми кренули на запад према Загребу, препричао нам је овај рођени Сплићанин који данас живи у Београду.

Зденку је након академије уручена и захвалница за допринос у неговању и развијању идеје антифашизма. Поред њега, из УАБА-е града Вуковара одликовали су и **Илију Пајића**, учесника НОБ-а и председника СУБНОР-а из дистрикта Брчко, као и **Ђорђа Миросављевића** учесника НОБ-а из Борова.

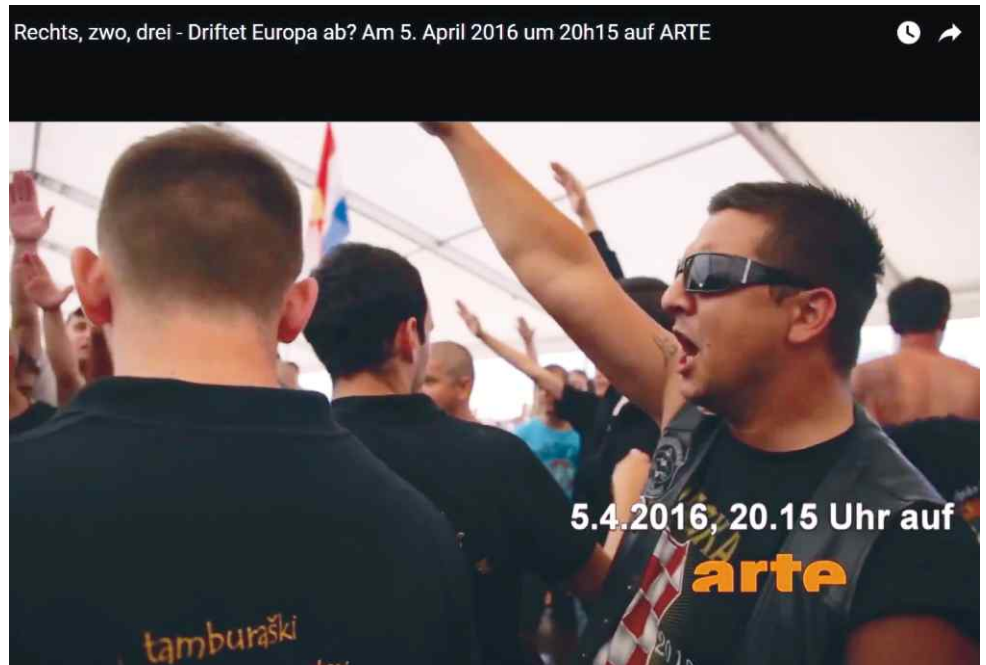
Никола Милојевић

НЕМАЧКИ ДОКУМЕНТАРНИ ФИЛМ О ЈАЧАЊУ ДЕСНИЦЕ У ЕВРОПИ ЗНАЧАЈАН ПРОСТОР ПОСВЕТИО И ХРВАТскоЈ

Десничарске странке у Европи су у порасту. Противе се доласку избеглица и позивају на повратак ултраконзервативним вредностима и националистичким идеалима. Ишли смо у Хрватску, Пољску, Немачку и питали зашто европски десни популисти тренутно имају користи од ксенофобије и страха од избеглица, стоји у најави немачког документарног филма који је петог априла пуштен на немачко-француском културном каналу Арте и који се бавио проблемом нарастајућег национализма у Европској унији.

Документарац под називом „Десно, два, три – креће ли Европа удесно?“ траје сат и по времена, а последњих пола сата посвећено је Хрватској за коју се каже да је „мање у фокусу, али изузетно експлозивна. Чак и ако нема проблема са избеглицама, има националистичку владу, а суочена је са дубоком економском кризом и десном про-

СУОЧАВАЊЕ СА САДАШЊОШЋУ

пагандом“, наводе аутори филма.

Тако су се међу десничарским организацијама као што су Јобик из Мађарске, Национална фронта из Француске и друге десничарске организације и покрети из Немачке и Пољске у полусатном завршетку филма представљени и чланови странака ХСП Анте Старчевић и Хрватске чисте странке права, а говорило се и о усташкој капи министра културе Златана Хасанбеговића. У неколико секвенци приказана је и председница Колинда Грабар Китаровић како љуби заставу на војној паради или током посете Книну.

Сем тога аутори филма снимали су усташке графите по Хрватској, а били су и на обележавању 20. година од Олује у Чавоглавама одакле пуштају снимке младих и деце са усташким капама, продају усташких сувенира, бројна салутирања „За дом спремни“ као и шаторско певање усташких песама од којих је једна и „Јасеновац и Градишка стара“.

Са друге стране, из Хрватске су послане

и слике туристичке сезоне и јадранске обале коју Немци радо посећују. Из унутрашњости Хрватске приказани су Загреб и Јасеновац који је још увек девастиран од последњег рата, а једна млада становница из овог места тврди како у школи нису ништа учили о концентрационом логору иако се камени цвет налази тек неколико стотина метара даље и види се кроз прозор њеног разреда. Да је у њеном родном месту био логор чула је тек у средњој школи и то на начин да су се друга деца изругивала жртвама. У филму је истакнута и велика незапосленост и бесперспективност младих који су због тога све склонили десним идеологијама.

Као један од саговорника се појављује и бивши новинар Би Би Сија Алан Литл, дописник из ратова деведесетих, аутор књиге „Смрт Југославије“ и експерт за Балкан који каже да није реч о ризику нових сукоба и подела, него је то нешто што се већ догађа и на месту где живе хрватски, српски и бошњачки народ са својом прошлошћу

треба бити изузетно опрезан. Он упозорава Европу да на то све ћути што би могло имати катастрофалне последице.

О филму пишу и утицајне немачке новине „Зидојче цајтунг“ чија новинарка истиче да се „Десница у Европи храни страхом: у Немачкој је то страх од избеглица, у Мађарској од Рома, у Француској од муслимана, а у Хрватској од Срба“, а на крају свог коментара одговара на питање из

наслови филма за којем аутори трагају током свих 87 минута трајања и кратко и тужно закључује да „Европа иде удесно“.

Филму су пажњу посветили и домаћи медији па тако Јутарњи лист доноси коментар под насловом „Хрватски екстремисти су најјезивији у целој ЕУ. Филм о усташтву руши хрватски углед више и од пољудске свастике“, а портал Индекс објављује текст који тврди да је „Хрватска једно од најјачих уточишта фашизма у Европи“.

И док се Немачки документаристи прво баве собом, а затим и остатком Европе у којој су Хрватску са најјефектинијим и најсоцијалнијим сценама оставили за крај са јасним упозорењем да такво понашање може да доведе у нове сукобе, за то време у Хрватској и даље влада огромна игноранција са изузетком ретких који се усуде да дигну глас против релативизације усташтва па и сами врло брзо постану мета истих групација или их се прозива да су против „заједништва“.

За то време хрватска документаристика снима филм у којем се негирају јасеновачке жртве, а о жртвама Олује нити се снимају филмови нити се доносе правоснажне пресуде које би тим жртвама донеле било какву сатисфакцију. И све док је стање такво долазиће до подела у друштву, а против заједништва су у првом реду они који омогућавају стање у друштву у којем деца у Јасеновцу не знају шта се тамо дешавало док им неко у гимназији не исприча неки виц, и посебно они који омогућавају усташке дернеке у Чавоглавама управо онако како су то видели, доживели и Европи приказали немачки аутори филма.

Никола Милојевић

БОРОВСКО ОПШТИНСКО ВЕЋЕ ДОНЕЛО ЈЕ НА СЕДНИЦИ 30. МАРТА НЕКОЛИКО ОДЛУКА У ЖЕЉИ ДА СЕ ПОДСТАКНЕ ДОЛАЗАК ИНВЕСТИТОРА НА ПОДРУЧЈЕ ОПШТИНЕ. НАЈАВЉЕН ЈЕ И ДОЛАЗАК ФИРМЕ ИЗ РЕПУБЛИКЕ ИТАЛИЈЕ КОЈА ЋЕ КРОЗ НАРЕДНЕ ДВЕ ГОДИНЕ ЗАПОСЛИТИ ПЕДЕСЕТАК МЕШТАНА.

У Борову тренутно теку интензивни радови на изградњи канализационе мреже, а сем решавања комуналних питања, у општини се најављују и нова радна места. Недавно је потписан уговор са улагачима из Италије (*Building energy Slavonia*) који тренутно прикупљају документацију да у општинској пословној зони саграде биоелектрану која ће поред електричне енергије производити и пелете за огрев. Инвестиција је вредна 30 милиона евра, а најављено је да ће у ова два погона у наредне две године бити запослено педесетак мештана Борова.

- Преговори су започели пре два и по месеца када смо остварили прве контакте са инвеститорима путем Задружног савеза

РАДНИМ МЕСТИМА ПРОТИВ ОДЛИВА СТАНОВНИШТВА

Хрватске. Они су тражили подручје посебне државне скрби које им омогућава одређене повластице и лакше инвестирање. Било је неколико потенцијалних јединица локалне самоуправе где су они хтели да граде наведене фабрике, али на сву срећу изабрано је Борово. Ради се о изузетно значајном и амбициозно постављеном пројекту, али италијански инвеститор је направио једну добру студију исплативости посла и ми ћемо тако решити горуће проблеме од којих је највећи недостатак радних места, истиче начелник општине Борово **Зоран Баћановић**.

Инвеститор би, према замислима сарађивао и са боровском пољопривредном задругом „Брестове међе“ преко које би пољопривредни произвођачи пронашли свој интерес да узгајањем биљке, од које се производе и електрична енергија и пелети, себи обезбеде сигуран пласман и наплату производа. Биљка (*eng. Herbal crops*) би се на тај начин производила у Борову, про-

давала инвеститору, а циклус би био заокружен еколошком производњом која би се одвијала управо у погонима на подручју општине.

Због најављеног доласка италијанског инвеститора, али и привлачења других улагача, општинско Веће је на прошлој седници одржаној 30. марта изменило одлуке о комуналној накнади и комуналном доприносу. Фирма која запосли до три радника из Борова биће три године ослобођена плаћања комуналне накнаде, од четири до тридесет радника пет година година, а фирма која запосли више од 30 радника десет година неће морати да плаћа комуналну накнаду. Уколико инвеститори саграде пословне јединице и запосле бар једног радника из Борова биће у потпуности ослобођени и плаћања комуналног доприноса општини.

- Одлучили смо се да идемо са овако стимулативним мерама баш из разлога што желимо да на подручју општине Борово до повећаног запошљавања, да спречимо одлив становништва којем смо сви сведоци и задржимо људе да овде остану, раде и да свој живот виде овде. Ни једна јединица локалне самоуправе не може имати веру у будућност уколико јој становништво одлази. То морамо да покушамо да спречимо или бар да ублажимо. Верујем

да ће ова инвестиција бити подстрек и другим инвеститорима да дођу овде и да граде своје објекте овде и запосле становнике наше општине, каже председник Већа општине Борово **Срђан Јеремић**.

У Борову тврде да имају и додатне потенцијале за будуће улагаче. То се пре свега односи на још једну честицу која се налази у близини ове постојеће на којој ће бити изграђени највећи погони.

- Имамо и честицу величине 2,7 хектара која није у нашем власништву као ова, већ у власништву државе, али тренутно траје процес пребацивања власништва на општину. Она представља могућност да даље развијамо неке друге делатности које би могле бити повезане са овом производњом. У тој електрани нуспроизвод биће, односно топла вода која би могла да се искористи као потенцијал да се на тој другој честици отвори неки погон којем би требао такав ресурс. Примера ради, то могу бити пластеници, али нама је најбитније да ћемо са овим ставити у функцију нашу предузетничку зону, говори Зоран Баћановић.

Није захвално у овим приликама повлачити неке историјске паралеле, али оно што је за Борово специфично је да је пре више од 80 година на катастарској честици општине Борово никла Батина фабрика обуће која је временом прерасла у гиганта са више од 23.000 запослених. Данас се фабрика налази у тешкој ситуацији, припада држави, а катастарски суседном граду Вуковару. У самом Борову се у међувремену окрећу другим начинима запошљавања својих мештана, а први од њих биће управо најављена еко производња електричне енергије.

Никола Милојевић

ПРОГРАМ РУСИЈА У БАРАЊИ СЕ НАСТАВЉА

РУСКЕ РАДИОНИЦЕ У ШКОЛАМА И ВРТИЋИМА

Руске радионице уз традиционални руски чај

Под покровитељством, и уз финансијску подршку, Министарства иностраних и европских послова Барањско руско друштва пријатељства и ове године проводи целогодишњи програм "Русија у Барањи".

Подсетимо, програм "Русија у Барањи" плод је вишегодишњих активности и наставак истоименог прошлогодишњег пројекта Барањско-руског друштва пријатељства којим се наставља рад на популаризацији руског језика и зближавању различитих култура.

Под водством **Ане Марије-Папех**, професорке руског језика и књижевности из Кнежевих Винограда, прва радионица у новом циклусу одржана је почетком марта, а у међувремену су одржане још неке. Иако у овом тренутку нема посве прецизног распореда одржавања радионица до краја текуће године оно што је договорено је да ће се од 11. до 15. априла, са почетком у 10 сати, у Основној

школи Луг са вртићима одржати "Недеља руске културе" (11. април ОШ Луг, 13. април Подручна школа Вардарац и 15. април Подручна школа Копачево), а даљи распоред одржавања радионица, у договору са школама и вртићима, утврдит ће се накнадно.

Сем поменутих активности Барањско-руско друштво пријатељства на домаћим и иностраним гостовањима изводи и културно-уметнички програм са својим гостима, тамбурашким саставом Барањски бисери и музичким саставом Триола из Кнежевих Винограда.

Један од последњих таквих гостовања је наступ на 2. Међународној вечери руске културе која је одржана у Сиску. Уз „барањске Русе“, предвођене **Светозаром Вакањцем**, председником удружења Барањско-руског друштва пријатељства, програм су пратили и високи представници амбасаде Руске федерације, Удружење руских сународњака у Хрватској, Координације друштва пријатељства, те представници локалне власти.

Зоран Поповић

ГЕНЕРАЛНИ КОНЗУЛ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ У ВУКОВАРУ ЖИВОРАД СИМИЋ УДРУЖЕЊУ РОДИТЕЉА И ДЕЦЕ "ПЧЕЛИЦЕ" ИЗ БЕЛОГ МАНАСТИРА УРУЧИО МАЈИЦЕ ЗА ЊИХОВЕ НАЈМЛАЂЕ ЧЛАНОВЕ

ИСПУЊЕНА РОЂЕНДАНСКА ЖЕЉА

На саме Благовести 7. априла 2016. у просторијама беломанастирског Српског културног центра Удружењу родитеља и деце „Пчелице“ Генерални конзул Републике Србије **Живорад Симић**, уручио је мајице на којима се налази лого удружења, исписан ћириличним и латиничним писмом. Чин предаје ове донације извео је сам Генерални конзул који је мајице предао водитељки радионица, јер су деца

била на својим школским и вртићким активностима.

- Као заједница можемо из својих скромних средстава издвојити донацију и обрадовати децу која већ шест година уче пуно о језику, култури, традицији те народним обичајима нашег народа, рекао је том приликом Генерални конзул.

Захваљујући раду са Србима из дијаспоре, ове мајице ће послужити нашим

малим али и великим „пчелицама“ за будуће наступе не само у Белом Манастиру и Хрватској него и у Србији, обзиром да Пчелице имају запажене наступе и ван граница Хрватске.

Управо су пред члановима Марковдански сусрети деце и песника у Бачкој Тополи, па је и то још већи разлог зашто ће ове мајице добро доћи малишанима.

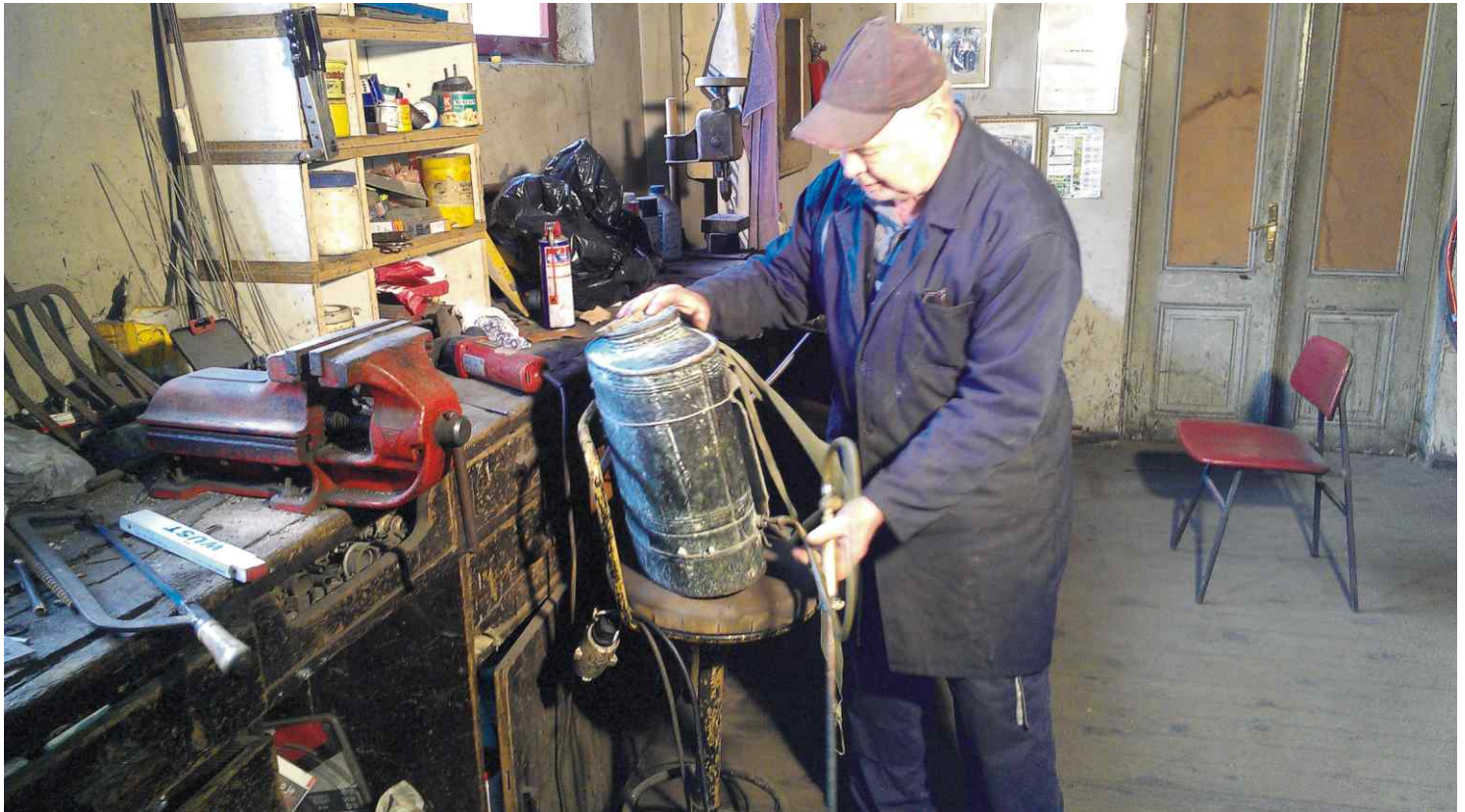
Овакве гесте показују да и поред скромних средстава, на прави начин малишани заједно са родитељима могу представити место из ког долазе. Историја ове целе приче и донације мајица, заправо се догодила недавно на рођенданској прослави поводом шестог рођендана у марту месецу на којој су и родитељи и деца имали само једну жељу, а према речима председнице **Жељане Ристић** рођенданска жеља се и остварила.

- Прошли пут мајице нам је донирао Радио „Банска коса „ али су их деца прерасла, па бисмо, ако је могуће, пожелели нове рекла је тада прва међу Пчелицама. У врло кратком року жеља је и испуњена захваљујући Генералном конзулу Симићу који је рекао да је веома сретан што може барем на час усрећити децу, те да ће и даље подржавати ово удружење.

Стана Немет

СТАРИ ЗАНАТИ ПРЕД ПОТПУНИМ ИЗУМИРАЊЕМ

БЕЗ ЗАНАТЛИЈА НЕМА НИ ЗАНАТА

Стари занати, занатске радионице, ручно рађени предмети са завидним веком трајања, све више су саставни део прошлости и права реткост модерног доба. Савремене технологије потпуно су потиснуле професије без којих је живот некада био незамислив. Ипак, још увек има оних који своје занате чувају од заборава и кроз исти, макар повремено, дотрајалим стварима дају нову, употребну вредност.

Радње са старим занатима некада су се могле видети на сваком кораку, градске улице одисале су скромношћу и традицијом, а сваки кутак добро искоришћеног простора нудио је купцима асортиман производа неопходних за свакодневно функционисање.

Ковачи, обућари, сајције, бачвари, млинари, снајдери, столари, кожари, само су неки од заната захваљујући којима су, ослањајући се искључиво на сопствени рад, живели наши преци. Свакодневно, не обазирјући се на строга временска ограничења, нити временске прилике и неприлике, уз најосновнији алат до којег се једнако тешко долазило, искусне занатлије сво своје време проводили су у послу, неретко нестижући угодити потребама домаћег становништва. Данас, неколико десетина година касније, све је попримило неке друге оквири. Прошло је време у којем су се ствари поправљале, а наметљиво, брзо, наступило оном у којем су исте почеле да се бацају.

Као да је јуче било, сећамо се сада, када је свако село, о граду да и не говоримо, имало свог локалног мајстора за „све и свашта“. Поправљани су телевизори, радио

уређаји, најразличитији типови машина, ситни уређаји у домаћинству, текстилне ствари бивале прекројене, прошивене, и све у сврху продужавања њиховог века трајања. А онда смо, у корак са временом, постали „толико богати“ да купујемо јефтине ствари ограниченог рока употребе, поистоветивши их са модерним трендовима и пролазношћу које смо све мање свесни.

Слика и једноличност наступајућег времена, видљиви су посебно у мањим срединама, ограниченим да измисле већ измишљено, са наглашеном потребом и тежњом ка нечему што је веће, недостижније а „перспективније“.

У старом делу града Книна, који је својевремено врвио од живих разговора и спонтаних сусрета домаћег становништва, препознатљивом по занатским радњама и пијаци богатој најразличитијим домаћим производима, данас је све турбно, мрачно и пусто.

Усамљен у том модерном градском сивилу, једини сведок прошлог времена, на далеко добро познати занатлија који врата своје мајсторске радионице данас макар повремено отвара, седамдесетосмогоди-

шњи је котлар **Милан Живковић**.

Традицију израде и поправке котлова за ракију, Милан је наставио учивши, а потом и преузевши занат од свог стрица, који се истим бавио још пре Другог светског рата. Са својим котловима који се израђују искључиво ручно и на старински начин, Живковић је покривао широко подручје Лике и Далмације, и тако пуних педесет година. У скромној породичној радионици, правила су се две врсте котлова; једни за потребе далматинских виноградара, и други, различити због датог подручја, намењени за производњу ракије шљивовице у личким крајевима. За израду једног котла требало је око месец дана рада, али је њихов употребни век трајао и преко стотину година.

- У овој радионици некада сам правио специфичан производ за ове наше карјеве, котлове за печење ракије, најразличитијих врста. Посла је било пуно, често и превише, а највећи проблем је био доћи до неопходног материјала. Поред котлова, правили смо и поправљали машине за прскање винограда, разне металне производе, браварије, лимарије, јер ово и јесте један занат металске струке. Није било стројне произво-

дње, па је уз оно научено требало и мало дара, узевши у обзир да се све ручно радило. Све се правило од бакра и железа, али су зато сви производи које смо направили служили у домаћинству и преко стотину година, преносећи се са колена на колено, генерацијама, објашњава Милан.

Тежак је то и прљав посао, али и једна врста уметности. Баш из тог разлога, кроз његову радионицу прошло је много младих људи који су изучавајући занат временом одустајали, одлазили у потрагу за другим послом, а он је за сво то време упорно опстајао, са љубављу се посветио ономе што му је омогућавало егзистенцију.

СТВАРИ ПОПРАВЉА ТЕК ДА НЕ ЗАБОРАВИ ДА РАДИ

Некада је Милан имао пуне руке посла, правио је и поправљао, удовољавао прохтевима многобројних далматинских виноградара. Времена за одмор није било много, а о томе данас сведочи и занимљив натпис на зиду радионице: "Ви можете да седите колико хоћете, али ја не могу да радим док ви не одете."

Данас је, сразмерно бројности становништва, и посла мање, Милан је у пензији, али љубав према некадашњем послу повремено га врати у радионицу, тек да поправи коју дотрајалу машину, изађе у сусрет некадашњим муштеријама.

- Радило се много, нарочито у периоду између седамдесетих и деведесетих година прошлог века. Радно време је почињало изласком, а завршавало заласком сунца. Много је младих момака долазило, интересовало се, показивало вољу да изуче овај занат, али су убрзо и одустајали. Није овај посао баш ни здрав по човеков организам, због оксидације, различитих киселина, али у свему што се ради увек има и

негативних ствари, да тако кажем. Сада се све што се некада радило svelo на минимум, што због смањеног броја људи, што због изражено слабе куповне моћи. Нова времена, нови закони налажу и нова правила, а новца нема, и у томе је највећи проблем. Зато, иако сам у пензији, ипак дођем повремено у своју радњу, поправим људима котло, закрпим стару виноградску машину, јер то више нико овде и не ради, појашњава Милан.

Индустријализација и модерне технологије увелико су промениле и начин рада на који су се стари занати ослањали вековима. Захваљујући масовним променама и начину живота, многи занати већ су нестали, ретки остали верни традицији чак и уз минималан профит, док су поједини отишли у корак са временом, вођени

потребама тржишта и примени неких нових метода који су променили њихов првобитни модус.

Штета је, сложили би се многи, што поред све мањег броја занатских занимања у школама, влада и велика незаинтересованост појединаца да сличне занате савладају, учећи од најбољих, оних чија би вишедеценијска искуства могли присвојити као што их је и Милан, својевремено, стекао учећи од свог стрица.

Какав је мајстор био Живковић, поред многобројних диплома, признања и фотографија које о томе сведоче, украшавајући зидове са којима су се временом сјединиле у тамним тоновима, данас најбоље знају његове муштерије, пријатељи који, вођени старим навикама, сврате да га поздраве, питају за здравље и као иде посао. Некадашња дисциплина задржана је до данас, мајстор не сме да се омета, у радионици нема сувишних прича и задржавања.

- Милан је пре свега добар, вредан и одговоран човек. За струку је неопходно бити добар мајстор, али ако не поседујете прве три особине онда вам ни знање није од превелике користи. Колико је удовољавао прохтевима муштерија, толико је и опстао, а видите да је у овој радионици провео читав свој радни век. Био

је и остао јединствен у овим крајевима, због свог заната и због преданости истом, а таквих је на жалост све мање. Још увек се обрадујем кад видим отворена врата радионице, знам да је ту, да ради нешто, и никада нисам прошао а да не свратим на кратко, само да га поздравим. Све то је саставни део ритуала нас старијих генерација, дух времена које остаје у прошлости. Ни данас се, као ни некада, нећу задржавати. Мајстору треба и мир и концентрација, а за оне који то не знају, требало би свуда поставити овако домишљате натписе, као што је поставио Милан, и онда знамо шта нам је чинити, каже кроз осмех Душан Чолаковић, Миланов дугогодишњи пријатељ.

Оваквих заната све је мање, а када се Милан и трајно повуче у своје пензионерске дане, уколико његов син не пожели да настави очевим стопама, страхује да у Книну више неће имати ко да настави котларску традицију. А било би штета, како за домаће становништво, тако и за све оне старе предмете чији би продужени век трајања, могао користити и неким новим генерацијама, макар на увид о прошлим временима. На релацији између културе људског живљења и технолошког напретка, смењујемо улоге слуга и господара, губимо део народног идентитета на олтару технолошког развоја.

Оваквим темпом изгубићемо све преостале старе занате, а са њима и саставни део наше прошлости. **Васка Радловић**

ДУХОВНО САБОРОВАЊЕ ТРОМЕЂЕ У МАНАСТИРУ РМАЊ

ЧВРСТА ВЕРА У ГОСПОДА

Празник Благовести Пресвете Богородице свечано је прослављен у манастиру Рмањ, у Мартин Броду, уз присуство три православна епископа, многобројног свештенства и верујућег народа. Звона са манастирског звоника означила су почетак Свете архијерејске литургије којом је началствовао епископ далматински Фотије, а саслуживали су му епископ бихаћко-петровачки **Атанасије** и епископ франкфуртски и све Немачке **Сергије**, заједно са свештенством и свештенмонашвом бихаћко-петровачке и далматинске епархије.

Манастирски храм Светог Николаја Чудотворца био је претесан да прими све оне који су са разних страна пристигли да би својим присуством исказали јединство верујућих православних Срба и да би, примивши Крв и Тело Господа Христа, испунили речи Његове изговорене у Првосвештеничкој молитви: „Да сви буду једно, као Ти, Оче, што си у Мени и Ја у Теби, да и они у Нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао“ (Јн 17, 21).

И заиста, верници су притекли под сводове Светониколајевске обитељи, под скуте Пресвете Богородице, са свих страна, од Далмације до Будимпеште, сведочећи саборност православне цркве.

По завршетку Свете архијерејске литургије, епископ бихаћко-петровачки Атанасије захвалио је својој браћи у архијерејству, Преосвећеној господи Фотију и Сергију, што су и ове године дошли у манастир Рмањ, да својим примером посведоче своју љубав и преданост рмањској Свештеној Обитељи која данас, као и вековима уназад, светли и обасјава, чувајући онај неугасиви пламен православне духовности. Епископ Атанасије захвалио се и свим верницима, који нису жалили труда, пута и времена, како би се, опет и изнова,

саборно окупили у овој древној светињи.

Након епископа Атанасија, верницима и свештенству пригодним речима обратио се и епископ далматински **Фотије**, истакавши значај Благовести Пресвете Богородице у историји спасења рода људскога, посебно нагласивши неопходност молитвеног заступништва Пресвете Богородице, која је у времену и вечности наша нада, наша утеха и наша нераскидива веза са Господом. Епископ Фотије посебно је указао на потребу да данашње верујуће девојке и жене имају Пресвету Богородицу као узор.

- Пресвета Богородица својим примером вечно сведочи све врлине и сву веру која нам је за спасење потребна. Данашње девојке, данашње жене, имају на кога да се угледају, чији пример и пут да следе, како би наликвали Оној која је прва до Господа, Пресветој Мајци Божијој, чије су овоземаљске стазе испуњене неописивом љубављу, жртвом, вером и послушношћу. Она је Мајка свих мајки, наша нада, наша утеха и наша молитвенца пред Господом.

Духовно сабрање у манастиру Рмањ је, након Свете Литургије, настављено за трpezом љубави, коју је управа манастира за све присутне госте и сав верујући народ припремила у манастирској порти. Том приликом верницима се са неколико речи обратио Његово Преосвештенство епископ франкфуртски и све Немачке Сергије, истакавши да није заборавио свој манастир, своју браћу у Христу и свој крај, са којим је и даље остао у свези љубави, обећавајући

да ће и даље духовно и материјално помагати Епархију бихаћко-петровачку и њен духовни бисер – манастир Рмањ.

- У овој светињи, у манастиру Рмањ, духовно сам растао и одрастао. Моје су молитве свакодневно са вама, у овој светињи, коју нисам заборавио нити је могу заборавити. У скалду са својим духовним и материјалним могућностима и даље ћу вас помагати, снажити и охрабривати, да останете и опстанете у својој вери, на својој земљи. Потом је настојатељ Светониколајевског манастира Рмањ, архимандрит **Серафим (Кужић)**, поздравио све присутне епископе, свештенство и верујући народ, захваливши се свима што су и ове године пристигли на духовни извор крајишких Срба, у славу и част Пресвете Богородице, чијим молитвеним заступништвом ова Светониколајевска светиња опстаје упркос бројним историјским искушењима.

Ваља истаћи да је на празник Благовести, сада већ давне 1974. године, у манастиру Рмањ, по први пут након Другог светског рата, zazвонило манастирско звоно, наговештавајући поновно васкрсење ове Свештене Обитељи. Било је то време када је манастир Рмањ припадао Епархији далматинској, за време њеног некадашњег епископа Стефана (Боце), који је много труда уложио како би из ништавила поново васкрсао древно манастир Рмањ, којег је у петнаестом веку подигла Катарина Бранковић.

У манастиру Рмањ чврсто верују да Господ неће напустити своје напаћено стадо у јуначкој и мученичкој Крајини, а да ће верни народ да се и даље сабира под древним рмањским сводовима, како би Срби остали оно што су вековима били – народ Божији, народ Христов. **В. Р.**

У СКЛОПУ ПРОГРАМА „СКЦ СРЕДОМ“ ОДРЖАНО ПРЕДАВАЊЕ О ХРИШЋАНСКОМ ПОСТУ

ВАЖНОСТ ПОСТА И ЧОВЕКОВОГ ПОКАЈАЊА

Православни хришћани налазе се у периоду Васкршњег поста. Овај пост назива се још и Велики пост како због своје важности тако и због дужине трајања с обзиром да траје укупно 48 дана, тако да је најдужи пост у току године који се завршава празником Васкрсења Христовог.

Тим поводом у Српском културном центру у Вуковару одржано је предавање о Хришћанском посту на којем је беседио протојереј – ставрофор **Јован Радивојевић**, други вуковарски парох.

- У свом предавању настојао сам да укажем на важност и значај хришћанског поста. Покушао сам да дочарам колико је важно и значајно да се човек уздржава од греха и да иде стопама јеванђеља Христовог, да испуњава све оно што Господ од нас тражи, а што је записано у Светом јеванђељу које је путоказ до царства небескога. У току вечери поменуо сам да птица лети са два крила, да човек хода са две ноге, и пост као средство, не као света тајна, него као средство за спасење душе, такође има две стране, духовну и телесну. Рекох и надам се да сам успео да истакнем да је врло важна и значајна ова духовна страна, да се човек уздржава првенствено од греха и да буде спреман на покајање, али исто тако важна је и телесна страна поста, истакао је протојереј – ставрофор Јован Радивојевић.

Пост је у хришћанској цркви присутан још од првих векова хришћанства, а овакав облик Васкршњег поста присутан је од петог века. За пост би се могло рећи да је путоказ и смерница да се човек уздржи од греха.

- Грех не можемо да класификујемо и да кажемо велики и мали грех. Једноставно,

грех је грех и када човек грешни он окреће леђа Богу и одлази у супротном правцу. Када дође до момента схватања да је погрешно, дакле до момента покајања, он се кроз исто то покајање враћа Богу што је смисао и суштина нашег хришћанског живота. Јер, ми смо грешни и нема човека, како каже молитва, који живи, а да не сагрешни, и морамо бити свесни тога, али исто тако морамо бити свесни и Божије милости, љубави и доброте који прашта грех ако се ми искрено покајемо, напомиње прота Радивојевић.

ЛАЖНИ ПРОРОЦИ

У данашњем свету савремене технологије и

информисаности, људи су изложени и многим квазиверским и секташким приступима и тумачењима хришћанске вере. Често у очајању, уместо да се окрену Богу и својој православној цркви, одлазе код људи који се представљају као тумачи вере, пророци и исцелитељи. Тако је и у случају са постом.

- Данас на разним сајтовима имамо написана нека правила. Врло често се дешава да та правила немају везе са истином, јер нажалост свако данас има право да пише шта хоће, па и о црквеним темама и свако данас себи даје за право да уместо свештеника говори о многим црквеним темама, а сам не зна ништа о томе. Они испадају као онај фарисеј који стоји на вратима раја, нити улази нити другима дозвољава да уђу у рај, објашњава прота.

Он напомиње и да су духовна сабрања ван храмова такође насушна потреба јер се на њима говори о Богу, о молитви и они су једна врста литургије.

- За оваквим сабрањима вапи свака хришћанска душа, јер тело хранимо сваки дан по три или пет пута, али ако душу хранимо једном, десет или педесет пута у години, овај нашој души, она неће моћи да живи. То је оно што је проблем код нас, ми сви желимо да упражњавамо оно што је телу корисно, али не желимо да душу улепшамо. Као што тело треба да нам буде чисто тако и душа мора да нам буде боголика, као што упражњавамо телесни пост који је много лакши од духовног, тако морамо и овај други иако је тежи јер и са једним и са другим долазимо до Спаситеља нашег, закључио је прота Јован.

С. Секулић

У ОСЈЕЧКОЈ ПРОСВЈЕТИ ПОСТАВЉЕНА ИЗЛОЖБА ОБЈЕКТА И СЛИКА „ТРАГОВИ“ ВУКОВАРСКОГ УМЕТНИКА АЛЕКСАНДРА БЈЕЛОВУКА

ТРАГОВИ ГЛОБАЛНИХ ПРОМЕНА

Изложба **Александра Бјеловука** под називом „Трагови“ постављена је у просторијама Српског културног друштва „Просвјета“ у Осијеку, а свечано је отворена осмог априла када су посетиоци у осјечкој Просвјети могли да виде нове слике и предмете овог вуковарског уметника ликовног и мултимедијалног стваралаштва. Реч је о радовима на папиру, дрвету, металу и трсци на којима доминира индијска црна тинта, а према ауторовим речима срж ове изложбе су аутохтони материјали и покушај материјализације стања у којем се друштво тренутно налази.

- Није реч само о локалном и регионалном, него о глобалном стању. Навикли смо на промене које су се дешавале на простору Балкана, а сада имамо глобална дешавања који долазе као последица ових наших. У мојим радовима може да се примети одуство боје и прелазак на монотоне и црно беле тонове. Помало је суморно, али то нам је што нам је, каже Александар Бјеловук.

На отварању изложбе окупљене посетиоце поздравили су Александар Бјеловук и председник подodbора Просвјете из Осијека **Горан Секулић**. За ову прилику штампан је и каталог којег је Бјеловук сам финансирао, а уместо предговора налази се део текста сликарке Ане Капор из магазина „Сенса“ који је ова уметница уступила за каталог.

- Када помислимо на праисторијско сликарство, на римске мозаике или ренесансне

портрете, ми у ствари мислимо на читаве епохе које познајемо кроз уметност. Сликарство је у том смислу, уз књижевност и музику, наш најбољи водич кроз прошлост. Савремено сликарство које буде положило испит времена, које је по мени једини прави испит уметности, остаће после нас као сведочанство покушаја да објаснимо свет у којем смо живели а захваљујући свом универзалном језику биће лако схваћено на било ком делу планете, написала је Ана Капор иначе ћерка покојног академског

сликара и књижевника Моме Капора.

Поставка у Осијеку је заправо наставак изложбе коју је Бјеловук у новембру 2015. године имао у Торонту, а са овдашњом Просвјетом ова изложба договорена је такође прошле године. Уметник је мишљења да је она заслужила и већи простор, али како тврди, због неслагања са појединим галеријским просторима, принуђен је да у Хрватској излаже искључиво унутар простора српске заједнице.

- Можда ће звучати претенциозно, али за некога би било застрашујуће бити уметник, а немати подршку шире заједнице и где неретко немате подршку ни своје заједнице, не зато што не жели, него зато што једноставно не може. Стварно је некад тешко сналазити се за ликовни материјал или за просторе што све тражи огромне трошкове који су за појединца оптерећујући, говори Александар Бјеловук који је члан Просвјетиног подodbора у Борову где ће такође ускоро представити ову изложбу.

Александар Бјеловук рођен је 1968. године у Вуковару. Члан је Удружења ликовних уметника Војводине од 2005. године, а статус самосталног ликовног и мултимедијалног стваралаштва у Републици Хрватској стиче 2010. године. Излагао је у Приштини, Немачкој, Загребу, Сечњу, Новом Милошеву, Новом Бечеју, Кикинди и Канади. Учествовао је у бројним мултимедијалним пројектима и изложбама у Вуковару и на Ловћену у Црној Гори.

Никола Милојевић

КЊИЖЕВНИ СУСРЕТ СА ГОРАНОМ ДАКИЋЕМ

Културни и научни центар "Милутин Миланковић" у Даљу, организовао је 5. априла сусрет са бањалучким књижевником и новинаром, **Гораном Дакићем**. Теме овог сусрета биле су Даљ, Бањалука, новинарски посао, интернет новинарство. Дакић је, тако се испоставило, у Даљу проживео пет изузетно важних година за своју каријеру јер је управо тај период његовог живота изнедрио два романа. Један носи и име овог места "Даљ", а други се зове "Петодинарке" и оба су својевремено представљена у Миланковићевој кући која је и овај пут послужила за нови сусрет Даља са овим књижевником који се у Даљ вратио да "напуни батерије". Са публиком је разговарао о својим књигама, а читане су и неке од његових новинарских колумни.

Иако већ дуго живи и ради у Бања Луци, последњих осамнаест година, његова веза

“О ДАЉУ ЈОШ УВЕК НИСАМ СВЕ РЕКАО”

са Даљем и даље је веома јака, готово метафизичка. Писац Даљ сматра својим завичајем.

- Што сам старији све више ми недостаје тај поглед на Дунав и ону страну преко. Не могу то да објасним. Роман "Даљ" написао сам када сам мислио да сам са Даљем завршио, а онда сам написао "Петодинарке" зато што још увек нисам завршио с њим. Очигледно је да постоји некаква метафизичка рупа коју ничим другим човек не може да попуни. Тај бездан не могу да попутим чак ни новим доласком у Даљ о ком не могу ништа више да кажем од онога што сам већ написао, а опет све што сам написао је јако мало. Када сам написао обе ове књиге видео сам да је то само један мали део те неке приче о

Даљу и уопште ми није јасно зашто се то дешава, рекао је Дакић.

Управо због тог осећаја да је о овом интригантном месту мало рекао Дакић је најавио и трећу књигу у којој је Даљ у центру збивања. Књига "Врбов сокак" име је добила по једној од, за Дакића, главних улица у Даљу.

- Желим да то буде књига кратких прозних записа или лирских медаљона, али ћу напосто још пустити да искуство још одраслијег човека сажваће те успоене на Даљ. У међувремену сам почео да пишем и поезију зато што проза очигледно не може, или још увек не може, да преведе то што ја према овом месту осећам и што ми оно даје.

Поред књижевног рада Горан Дакић се

већ целу деценију бави новинарством пишући за новине и интернет портале, радио је на телевизији, експериментисао са радио новинарством, а данас је дописник сарајевског "Дневног аваза" из Бања Луке. Колико новинарски посао помаже, а колико одмаже писцу с обзиром да се ради о различитим формама писања питање је које се намеће само од себе.

- То су ствари које се некако преплићу. На такво питање увек одговорим подсећајући на Маркесове речи. Он је рекао да никада не би био тако сјајан стилиста да четрдесет година није био новинар. Када га је новинар који му је то питање поставио збуњено погледао он је одговорио да га је новинарство научило да се решава сувишног, да одбаци све што је непотребно. На тај начин Маркес је постао модерна парадигма стила, објашњава Дакић.

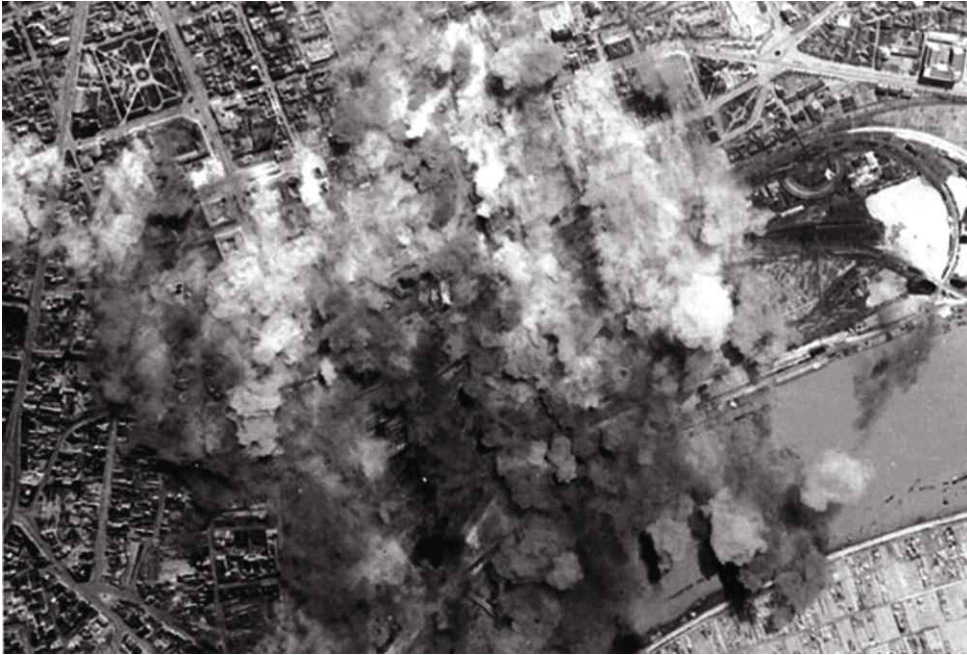
Дакић открива да му је жеља да напише још две-три књиге, да научи да кува фиш, да до краја ове године још једном дође у Даљ и да се до краја живота бар још једном заљуби.

Горан Дакић рођен је 1984. године у Травнику. До 1992. године живео је у Новом Травнику, а тада одлази у Даљ у ком је остао до 1997. године. До сада је, као новинар редакција културе, радио у „Гласу Српске“, Радио-телевизији Републике Српске и недељнику „Правда“, а био је и колумниста листа „Фокус“. Једно време је радио као репортер емисије „Хероји и феномени“. Пише књижевну, филмску и позоришну критику. Његов роман „Даљ“ (2010) добио је награде „Чучкова књига“ и „Слово Подгрмеча“.

С. Бубало

УЗ 75. ГОДИШЊИЦУ НАПАДА НАЦИСТИЧКЕ НЕМАЧКЕ НА КРАЉЕВИНУ ЈУГОСЛАВИЈУ И БОМБАРДОВАЊА БЕОГРАДА 6. АПРИЛА 1941. ГОДИНЕ

сектора Недељковића, коме не памтим име, одмах су протерали у Србију. Натоварили им ствари на камионе и терај, али они су још и добро прошли. Многи нису били те среће да из НДХ, која је проглашена само четири дана касније, извуку живу главу, присећа се чика Бранко.

Чика Бранко памти и долазак Немаца у Борово који су надирали из правца Винковаца. Било је то 11. априла. Главнина немачког 46. моторизованог корпуса кретала се према Вуковару, док се један део одвојио према оближњим селима Борово и Даљ.

- Нешто раније овуда су пролазили делови разбијених јединица југословенске војске. Видело се да су у општем расулу јер међу њима није било официра. Сећам се да сам видео само једног који је јахао на белом коњу. Морам рећи да су се немачки војници који су ушли у Борово понашали веома културно. Било је овде и домаћих Шваба. И

НЕПРОСЛАВЉЕНИ УСКРС 1941. ГОДИНЕ

Шести април 1941. године у историјским књигама уписан је као датум када је нацистичка Немачка без објаве рата напала Краљевину Југославију. Тога дана, на православни Ускрс, у зору око 6:30 часова немачко ратно ваздухопловство, Луфтвафе, изручило је на главни град Југославије, Београд, на тоне бомби. Град је тог 6. априла бомбардован у четири налета, а затим поново 7., 11. и 12. априла. Луфтвафе је употребио укупно 484 авиона из којих је избацио и 440 тона запаљивих бомби. У бомбардовању Београда 1941. погинуло је 2.274 људи, порушено је 627 зграда, веома је оштећена 1.601 зграда, а делимично 6.829 зграда. Тешко је оштећена и Вазнесењска црква у којој је било верника који су дошли на јутрење. У бомбардовању је потпуно уништена и Народна библиотека Србије у којој је изгорело готово пола милиона књига од којих су неке имале непроцењиву историјску вредност. Неповратно је уништено 1.424 ћирична рукописа и повеља, комплетна картографска и графичка збирка, архива турских докумената о Србији, збирка новина и часописа и преписка значајних личности Србије. Тим актом Хитлер није желео да уништи само један непослушни народ него и његово историјско памћење. Како су бомбардовање доживели Срби Вуковара и Борова? Како су сазнали за вест да је Београд нападнут? Шта се догађало у првим данима након 6. априла?

Ма колико да је бомбардовање Београда имало разоран ефекат по сам град и становништво његово дивљачко уништавање означило је и почетак једне од најкрвавијих епоха у историји целог српског народа, а нарочито оног његовог дела који се налази у западним крајевима Краљевине Југославије. Иако су информације у то време много дуже путовале него што је то случај данас, вест да је бомбардован главни град брзо се проширила по целој краљевини. Да се Београду не пише добро становници Вуковара и околних места сазнали су можда и пре Београђана јер се у рану зору 6. априла небо изнад Срема зацрnilo од немачких авиона.

- Тада сам био млад, али се добро сећам тог јутра када су немачки бомбардери прелетали Батино Борово на путу за Београд.

Летели су у формацијама које су имала облик латиничног слова В. Ваљда је то симболисало њихову победу. Имали смо радио и брзо смо чули да је Београд нападнут, али нисмо били свесни размера тог разарања, прича **Бранко Хубана** (94) који је у то време радио у Батиној фабрици ципела.

- Било је разних коментара, свако је то доживео на свој начин. Неко је био тужан и разочаран, а неко опет весело и усхићен. Отприлике се знало ко је кога и шта подржавао. Одмах је појачано деловање разних странака и група које су подржавале немачку интервенцију. Дојучерашњи цивили одједном су обукли униформе и почели да тероришу грађане српске националности. Директора Батине фабрике Тому Максимовића и директора грађевинског

они су били подељени и треба рећи да је и међу њима било оних који нису подржавали Хитлера, прича чика Бранко.

СВЕ СЕ ИЗ КОРЕНА ПРОМЕНИЛО

Боровац **Ђорђе Мирсовљевић** (93) такође се сећа тог кобног дана. Тада је имао 18 година.

- Била је недеља и у фабрици се није радило па сасм хтео дуже да спавам, али отац је улетео у собу и пробудио ме. Био је јако узрујан и рекао ми да одмах устанем јер су Немци бомбардовали Београд. Изашао сам на улицу, а старији људи су се већ окупили преко пута школе. Слушао сам са стране шта причају јер ми млађи тада баш нисмо могли да се петљамо у разговор старијих. На њиховим лицима видео се страх. Прича-

ли су тихо, описује чика Ђорђе оно што је тада видео.

Иако је сам чин агресије Немачке на Југославију за једног осамнаестогодишњака био нешто страшно чика Ђорђе каже да више памти догађаје који су се десили само неколико дана касније.

- Наравно да је бомбардовање Београда било нешто несхватљиво и страшно, али мени је у сећање више урезан 10. април и проглашење НДХ. Све се јако брзо променило, власт, закони, људи. Прогони Срба су одмах почели. Смењена је сва општинска власт, отерали су нам попа, учитеља, све имућније и виђеније људе. Морали смо сви да предамо радио пријемнике и да их однесемо у трговину Фрање Келера. Нарочито су у немилости били солунски борци и мештани који су овде дошли из Барање јер су и они махом били солунски добровољци.

Према чика Ђорђевој сведочењу први су у Борово ушли Мађари, а за њима и Немци који су власт одмах предали усташама.

- Било је овде и домаћих, наших Шваба. Нису они сви били лоши. Млинар је био Немац и знам да је помагао људима који су остали без посла. Запошљавао их је код себе. По злу памтимо Стјепана Хила. Ау, тај је био стварно покварен. Када је Немачка заратила са Русијом он је сина послао као добровољца на источни фронт, а када је 1943. године погинуо одмах је у селу била рација. Похапшено је доста мештана, одвежено и никада се више нису вратили. Живело се у страху, људи су бежали у атаре само да нису код куће, прича чика Ђорђе.

Усташе су власт у Срему преузеле одмах након што је Славко Кватерник прочитао проглас о успостави НДХ. "Хрватски лист" је већ 11. априла 1941. године објавио

У свом говору у Вуковару 8. јуна 1941. Миле Будак, министар богоштовља и наставе и доглавник НДХ је рекао: „Што се тиче Срба који овде живе, то и нису Срби него дотепенци с истока, које су као слугане довели Турци. Они су уједињени само православном црквом, а ми нисмо успјели да их асимилирамо. Међутим, нека знају да је наша лозинка: или се поклони, или се уклони“. (Нови лист, Загреб. 9. јун 1941. и Католички тједник бр. 26. Сарајево, 29. јун 1941.). Будак је овим говором већ најавио геноцид над Србима, који је касније програмски разрадио. На слици: Миле Будак врши смотру усташких јединица у Вуковару 7. јуна 1941. године.

вест да су усташе преузеле власт у Вуковару, Сремској Митровици и Илоку. Према расположивим подацима усташка група 11. априла 1941. је у Вуковару већ имала везу са властима у Загребу.

Саво Цетина (83) из Борова вест о бомбардовању Београда чуо је преко комшијског радија.

- Имао сам тада осам година. Сећам се да су се људи окупили преко пута код комшије Сеферагића који је изнео радио на прозор. Сви су напето слушали извештаје. Мој отац

је раније мобилисан, а кући се вратио недељу дана након бомбардовања Београда. Један његов пријатељ Немац саветовао му је да се не враћа кући у Борово него да продужи за Србију, али отац га није послушао. Десетак дана касније по њега је дошло четворица усташа и заједно са још десетак мештана одвели су га у Винковачки затвор. Једном смо га мама и ја посетили, био је сав плав од удараца, јер тамо су их тукли. Касније је одведен у Загреб па оданде у логор „Даница“ код Копривнице где је радио на некаквом насипу. Мама га је само још једном видела. Чули смо да је одведен у Јадовно где је и убијен, прича чика Саво.

Што се тиче домаћих Немаца и Саво Цетина истакао је да је Стјепан Хил био веома зао човек који се истицао по насиљу и злоделима.

- Немаца овде није било много, свега 7 кућа, али овај је био најгори.

Као и предходна два саговорника и он не воли о томе да прича. То је време које би сви волели да забораве, али нажалост то зло се поново буди. Управо због тог зла које неки данас покушавају да релативизују сећање на 6. април 1941. године не може да буде само датум који се помиње како би људи обележили једну историјску чињеницу. Превише је тога што се догађа данас, а што асоцира на стање свести и идеологију која је тада владала. Превише да би човек могао да буде спокојан.

Улазак Немаца у Вуковар 11. априла 1941.

ПАВЕРЛИФТИНГ КЛУБ ИЗ НЕГОСЛАВАЦА БЕЛЕЖИ ЗНАЧАЈНЕ РЕЗУЛТАТЕ

Лукић који је узимао златне медаље на разним међународним такмичењима.

Тренинзи у овом спорту разликују се из дана у дан. Један дан се тренира чучањ и рамена, други бенч и трицепси, трећи мртво дизање и руке и тако редом. За све то потребно је уложити доста труда и средстава, пре свега у исхрану која је такође важна карика за постизање добрих успеха.

- Ми са храном немамо неких превеликих проблема с обзиром да живимо на селу, али требају нам средства за тзв. суперелементе као што су протеини, креатини и слично које опет не смемо узимати на своју руку већ онако како ти тренер препише и тога се треба придржавати да би напредовао, каже Миленко.

Колико год може, члановима овог клуба помаже и локална самоуправа где се надају да би им ускоро и услови за тренирање могли бити бољи.

- Морамо се потрудити да и њима осигурамо боље услове. Постоји ту и одређени број

ИЗ СКРОМНИХ УСЛОВА ДО РЕЗУЛТАТА

Мало је широј јавности познато да у Негославцима постоји регистрован и активан паверлифтинг клуб „Омладинац“. Чланови овог клуба са готово сваког такмичења врате се са неком медаљом. Тако је било и на последњем међународном такмичењу које је одржано у Тротиру.

Овај клуб основан је 1998. године као клуб дизача тегова да би се нешто касније пререгистровао у паверлифтинг клуб. Данас у њему тренира двадесетак људи које води **Борислав Бакарић**, некадашњи члан Патризана, потом првак Југославије са клубом дизача тегова Борово, а у време деведесетих и члан београдске Црвене Звезде.

У клубу се тренира и по два пута дневно са теговима и на справама које су углавном сами направили.

- То је све ручно рађено сем једног старог олимпијског тега којег сам донео из Београда као поклон Михајла Антонијевића некадашњег селектора репрезентације Југославије у дизању тегова. Све друге справе и тегови на којима радимо су искључиво ручни рад, али наши резултати због тога нису мање вредни, напротив они су врхунски и на светском нивоу не морамо се стидети ни једног нашег такмичара, напомиње оснивач и тренер овог клуба Борислав Бакарић који је због болести престао да тренира овај спорт.

Љубав према теговима и справама за вежбање Боро је пренео и на свог сина који је недавно оборио државни рекорд поди-

гавши 210 кг у чучњу у категорији до 93 кг тежине. Миленко заједно са осталим члановима овог клуба који су такође постигли завидне резултате и рекорде, тренира у скромним условима, једној импровизованој теретани, направљеној у просторији где је некада била штала.

- Онај ко има све и ко има идеалне услове њега овај спорт и не привлачи, а ја сам се посветио томе и заволео и то једноставно уђе у крв као дрога без које се не може и када те живот натера на неке друге услове ти се опет вратиш томе, истакао је **Миленко Бакарић** такмичар паверлифтинг клуба „Омладинац“ Негославци.

ПОМОЋ ОПШТИНЕ

Чланови Омладинца постигли су бројне успехе како на државном тако и на европском и светском нивоу у оквиру своје федерације. Поред Миленка запажене резултате су постизали и **Мирко Бајић** који је постигао светски рекорд у повлачењу тег од земље тзв. мртво дизање, као и **Александар**

рекреативаца активних у овом клубу који не одлазе на такмичења, али желе да тренирају, тако да и на њих морамо мислити. Овај простор свакако да није адекватан и не одговара њиховим потребама, а на нама је да им у будућности то и осигурамо, истакао је начелник општине Негославци **Душан Јецков**.

Паверлифтинг ускоро би требао да постане олимпијска дисциплина што би овом спорту свакако донело и већу популарност те могућност да се ови млади спортисти појаве и на већим такмичењима.

С. Секулић

ИЗВОР

ЛИСТ ЗАЈЕДНИЧКОГ ВЕЋА
ОПШТИНА - ВУКОВАР

ИМПРЕСУМ

Број 140

ГОДИНА X

Вуковар, 13. април 2016.

Издавач:

Заједничко веће општина, Вуковар

За издавача:

Драган Црногорац, проф.

Главни уредник:

Славко Бубало

Редакција:

Вуковар; Јадранка Јаћимовић-Иван,

Никола Милојевић, Срђан Секулић;

Бели Манастир; Зоран Половић,

Стана Немет;

Книн; Васка Радуловић

Фотографија:

С. Секулић,

Д. Ковач,

З. Поповић

Графичка припрема:

Славко Бубало

Штампа:

"Glas Slavonije" d.d. Osijek

Ulica Hrvatske Republike 20

Адреса редакције:

Еугена Кватерника 1, Вуковар

Тел: 032/416-667

e-mail: urednik.izvor@gmail.com

lzvor.zvo@gmail.com

web: www.tvprodukcija-zvo.com

Лист суфинансира Савет за националне
мањине Владе Републике Хрватске и
Министарство културе
Републике Србије
Излази два пута месечно

Тираж:

8000

Насловна страна:

Трибина у Бршадину

ВETERАНИ ДАЉА НА ОКУПУ ВИШЕ ОД 20 ГОДИНА

УВЕК СПРЕМНИ ЗА ТРЕЋЕ ПОЛУВРЕМЕ

Некадашњи НК Даљ више званично не постоји под тим именом. Од мирне реинтеграције клуб је угашен, а створен је нови под именом Дунав. Његов ривал из истог места Раднички наставио је да игра на свом стадиону па су већина некадашњих играча и управе Даља прешли код свог вечитог ривала.

Међутим, традиција НК Даља и тог имена ипак је на неки начин очувана кроз секцију ветерана који су активни више од две деценије, а данас се такмиче у Лиги ветерана Заједничког већа општина.

- Ми играмо на свом стадиону, односно стадиону на којем је некад играо НК Даљ, а где је данас домаћин Дунав. Тренутно нас на окупу има око 25, а до сад смо освајали и Лигу ветерана, имали смо и слабије резултате како то у фудбалу обично бива, ми смо чак предлагали да ова лига буде и без бодова јер за нас је треће полувреме најважније када се сви заједно окупимо на вечери коју правимо за сваки клуб који нам долази у госте, напомиње председник даљских ветерана и некадашњи играч НК Даља **Ђорђе Ђомлија**.

Имају Даљци и успешну „прекограничну сарадњу“. Дужи низ година успешно одржавају контакте са ветеранима Петровардина и Бача те се сваке године окупљају једном у Даљу, а једном одлазе код њих у госте.

Данас се у даљским ветеранима окупљају некадашњи играчи који сад имају од 30 до преко 60 година.

- Ја сам још увек активан у фудбалу, тренирам петлиће и пионире у Радничком, спорт је за мене све и ја у њему видим неку врсту рехабилитације након операције срца. Такође активан сам и у ветеранима, кад нас нема довољно онда играм, а кад смо сви на окупу онда судим. Драго ми је што смо препознатљиви по трећем полувремену,

такви смо били од оснивања када су утакмице играле само четири екипе, поред нас ту су били и Бијело Брдо, Борово и Бршадин, каже **Душан Весић** који је један од најстаријих ветерана са 65 година живота и преко 50 година стажа у фудбалу, иначе некада играч Радничког.

Тај ривалитет између НК Даља и Радничког, с обзиром на околности, данас је угашен. Некада, сусрети ове две екипе били су прави дерби.

- Даљ је углавном био у вишем рангу, ми смо били у нижем. Састајали смо се у куп утакмицама, а често смо играли и пријатељске мечеве. Међутим, ривалитет је увек био присутан без обзира да ли је у питању била пријатељска, куп или прванствена утакмица, истакао је Весић.

У првом колу пролећног дела првенства Лиге ветерана ЗВО-а Даљ је на свом терену победио Хајдук Мирка из Мирковаца са 3:0. Ова победа и победа у наредном колу на Вутекс Слогом од 6:1 сврстала је ову екипу у горњи део табеле и тренутно се налазе на трећој позицији са освојених 25 бодова.

С. Секулић

ГЕНЕРАЛНИ КОНЗУЛАТ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
ВУКОВАР
ул. Ивана Гундулића 19

ОБАВЕШТЕЊЕ У ВЕЗИ СА ИЗБОРОМ ЗА НАРОДНЕ ПОСЛАНИКЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Обавештавамо Вас да ће се избори за народне посланике Републике Србије за бираче који бораве у Хрватској одржати **24. априла 2016.** године на **бирачком месту 32** - Генерални конзулат Републике Србије у Вуковару.

Бирачко место ће наведеног дана бити отворено **од 7:00 до 20:00 часова.**

Генерални конзулат Републике Србије у Вуковару налази се на адреси: **Вуковар, ул. Ивана Гундулића 19.** (Тел. **032/441 016**)

Молимо да са собом понесете важећи идентификациони документ Републике Србије (личну карту, пасош или возачку дозволу) у којем је наведен јединствени матични број грађана.

Следећи број Извора излази у среду 27. априла 2016.

Нову Хронику Славоније, Барање и западног Срема гледајте у суботу 23. априла на РТС-сат у 12:30 и у понедељак 25. априла на РТВ 1 у 13:00